

DET VIL KAP

- FOR ET SOCIALISTISK DANMARK

**Handlingsprogram
for
Kommunistisk
Arbejderparti**

**ARBEJDER
PARTIET
KAP**

**APRIL
1979**

INDHOLD

Forord	side 3
I. HVAD ER KAP?	side 4
II. FOR ET SOCIALISTISK DANMARK!	side 5
III. DET VIL KAP	
1. Bekæmp de to supermagter — for et alliancefrit Danmark!	side 9
2. Danmark ud af EF — Nej til EF-unionen!	side 12
3. For Grønlands og Færøernes selvstændighed!	side 12
4. Bekæmp indkomspolitikken og ØD!	side 13
5. Bekæmp skatteflåningen!	side 15
6. Forsvar boligvilkårene — Bekæmp splittelsen mellem ejere og lejere	side 16
7. Forsvar reallønnen — Bekæmp arbejdsløsheden	side 19
8. Gør fagforeningerne til kamporganisationer	side 21
9. Nej til Atomkraft	side 22
10. For kvindernes ligestilling og frigørelse	side 23
11. Forsvar de uddannelsessøgendes studie- og levevilkår — forsvar metodefriheden! .For uddannelsesløn	side 25
12. Til kamp for arbejderungdommens levevilkår	side 26
13. Enhed mellem fremmedarbejdere og danske arbejdere	side 28
14. Forsvar de demokratiske rettigheder!	side 29
15. Hvad vil KAP i folketinget?	side 30
IV. SPØRGSMÅL OM KAP	
1. Hvorfor kan venstrefløjen ikke enes	side 33
2. Hvad skiller KAP fra DKP?	side 33
3. Hvad skiller KAP fra VS?	side 34
4. Er KAP tilhænger af vold, kup og terrorisme?	side 35
5. Hvad er proletariatets diktatur?	side 36
6. Er KAP Kinas lakaj i Danmark?	side 36
7. Ønsker KAP meningstyranni?	side 37
8. Hvad er demokratisk centralisme?	side 38
9. Arbejder KAP uærligt med hemmelighedskræmmeri og dæknavne?	side 38
10. Vil KAP ikke tage et ansvar?	side 38

FORORD

I det følgende præsenterer vi KOMMUNISTISK ARBEJDERPARTIS handlingsprogram, som blev vedtaget af en landspartikonference i februar 1979. KOMMUNISTISK ARBEJDERPARTI (KAP), som opstiller til folketingsvalg under valgbetegnelsen ARBEJDERPARTIET (KAP), har forberedt vedtagelsen af handlingsprogrammet gennem en omfattende diskussion, som startede i efteråret 1978. Efter denne diskussion offentliggjordes i januar 1978 et forslag til handlingsprogram, som endnu engang blev diskuteret af partiets medlemmer, sympatisører og venner. Endelig blev det drøftet på landspartikonferencen, hvor mere end hundrede ændringsforslag blev vedtaget og tilføjet. Det er det færdige resultat af denne demokratiske debat, som hermed offentliggøres.

KAP's mål er et socialistisk Danmark. For at nå dette mål må partiet udarbejde og fremlægge en konkret jordnær politik, som kan anvendes i arbejderklassens kamp mod borgerskabet. Handlingsprogrammet rummer en sådan politik på en række væsentlige klassekampsområder. Vi ved godt, at der mangler nogle områder, f.eks. inden for socialpolitikken, miljøpolitikken osv. Partiets politik på disse områder vil blive udviklet i den kommende tid.

Men handlingsprogrammet når alligevel vidt omkring: Det beskæftiger sig med udenrigspoli-

tikken, den antiimperialistiske kamp, bolig- og skattepolitikken, kvindepolitikken, den faglige politik, uddannelsespolitikken m. v. Og handlingsprogrammet skulle dermed kunne virke som en vejledning til handling. For kun gennem konkret handling i forhold til de nærværende klassekamps-spørgsmål kan arbejderklassen slå borgerskabet på snart et, snart et andet område og dermed bane vejen for socialismen.

I dag — i det sidste år af 1970'erne — står borgerskabet (desværre) stærkt, mens arbejderklassen er presset. Arbejderklassen er konstant udsat for stadig skarpere angreb og overgreb. Levevilkårene forringes, de demokratiske rettigheder indsnævres — krisepolitikken slår igennem. Og internationalt er arbejderklassen og folkene truet af de to supermagter og i voksende udstrækning specielt af den opadstigende supermagt, Sovjetunionen, som slås med den amerikanske imperialisme om verdensherredømmet.

KAP mener ikke, at den danske arbejderklasse står på tærsklen til den socialistiske samfunds-omvæltning. Borgerskabet står tværtimod ret stærkt, og socialdemokratismen har godt tag i betydelige dele af arbejderklassen. KAP's handlingsprogram tager sit udgangspunkt i den kendsgerning, at det er borgerskabet, der er i offensiven og ikke arbejderklassen. I dette lys skal programmet diskuteres, bruges og kritiseres.

*KAP's forretningsudvalg,
april 1979*

I. HVAD ER KAP?

Kommunistisk Arbejderparti (KAP) er blevet stiftet for at videreføre den kommunistiske bevægelse i Danmark, for at videreføre den revolutionære linie i dansk arbejderbevægelse. KAP er det parti, hvis medlemmer i folkemunde er blevet døbt »kineserne« på initiativ af DKP'ere på B&W-Øen og af den tidligere metalarbejderformand Paulus Andersen. Selv om det navn tilsyneladende er slået an i den danske offentlighed, er KAP dog ikke noget kinesisk, men et nyt dansk parti.

Men har Danmark ikke allerede et revolutionært, kommunistisk parti? DKP, Danmarks Kommunistiske Parti, er ikke længere revolutionært. DKP har ændret sit oprindelige kommunistiske grundlag og har udviklet sig i retning af et stadig mere åbenlyst reformistisk parti.

KAP er skabt i kamp mod denne udvikling inden for DKP. I kamp for at fastholde en kommunistisk og revolutionær linie og for at forsvare den revolutionære teori, marxismen-leninismen-Mao Tsetung-tænkningen. Denne kamp har ikke bare fundet sted i Danmark, men i hele den

internationale kommunistiske bevægelse. Og det tydeligste udtryk for den internationalt set har været — og er — splittelsen mellem Sovjet og¹ Kina.

Denne splittelse hænger sammen med, at Sovjet har skiftet farve. Det er ikke længere arbejderklassen, der har magten i Sovjet, men derimod et bureaukratlæg, der har rejst sig som en ny herskende klasse. Kapitalismen er blevet genind-ført i Sovjet.

Som følge af DKP's udvikling i *revisionistisk* retning — og hermed mener vi, at DKP har fraveget sit kommunistiske grundlag og er slået ind på en reformistisk praksis — blev organisationen KFML stiftet i Danmark. KFML stod for Kommunistisk Forbund Marxister-Leninister, og denne organisation havde som sit formål at genskabe et kommunistisk parti i Danmark. Efter 8 års partiforberejende arbejde blev dette afsluttet gennem stiftelsen af KAP på en kongres den 20.-21. november 1976.

II. FOR ET SOCIALISTISK DANMARK!

Vi mærker hver dag, hvordan jaget og usikkerheden stiger. Reallønnen udhules, skatter og afgifter skrues op, tempoet skrues i vejret, fyringer hører til dagens orden. Virksomheder bliver lukket, arbejdsulykker flourer, vi oplever politiske fyringer, berufsverbot, knægtelse af strejke- og blokaderetten, stramminger i retsplejeloven, statslige overenskomstindgreb og indgreb i alle slags lokale kampe og aktioner. Dyrtidsordningen smadres, der indføres lønrammer og meget mere.

Det kapitalistiske Danmark er i krise. Og kapitalismen forsøger at løse sin krise ved at kaste øgede byrder over på arbejderklassens skuldre. Krisens udvikling har for alvor gjort det klart, at det ikke er forældet at tale om klasser og klassekamp i Danmark, sådan som bl.a. Socialdemokratiet gennem generationer har forsøgt at bilde arbejderklassen det ind gennem sin udviklede classesamarbejdspolitik, hvor det hele tiden lyder, at vi alle er i samme båd.

Men vi er ikke alle i samme båd. Langt den overvejende del af befolkningen får mere og mere ens og hårde levevilkår, mens et lille fåtal flyder ovenpå. Arbejderklassen udgøres af langt den største del af befolkningen, og den vokser med folk fra stadigt nye fag. En kontorassistent, en folkeskolelærer, en pædagog, en butiksekspedient, en automekaniker, en typograf og en stilladsarbejder — for nu at tage nogle eksempler — har i dag de samme løn- og arbejdsforhold trods forskelle i deres arbejdes art. De er alle udbyttede, de tilhører alle arbejderklassen, og de har fælles interesse i at styrte borgerskabet og indføre socialismen i Danmark.

Udviklingen er, at stadig flere fag, som tidligere var forbundet med store privilegier, spaltes i et lille lag af kapitalister og et stort lag af lønarbejdere. Arbejderklassen vokser med andre ord, og dens sammensætning forskydes i takt med samfundets udvikling, så store nye lag af arbejdere opstår, f.eks. inden for den offentlige sektor.

Imellem hovedklasserne, lønarbejderne og borgerskabet, findes småborgerskabet. Det består af f.eks. den lille selvstændige håndværker, småbonden, husmanden og den lille detailhandler. Småborgerskabet står i et dobbelt modsætningsforhold. På den ene side

er det underlagt og udplyndret af monopolkapitalen. På den anden

side er småborgerskabet ejer af produktionsmidler og derfor tilhænger af den private ejendomsret. Og for at overleve må småborgerskabet stræbe efter at købe arbejdskraft for at kunne udbytte den.

Da småborgerskabet imidlertid er truet på sin eksistens af monopolkapitalen, er dele af småborgerskabet en taktisk allieret for arbejderklassen. Men alliancer mellem småborgerskabet og arbejderklassen må skabes på arbejderklassens betingelser i stadig kamp mod den reaktionære politik, som udvikles af småborgerskabet.

Arbejderklassen har svaret igen på borgerskabets krisepolitiske angreb med strejker og aktioner på et stigende antal områder og fra stadig flere dele af arbejderklassen. Men det har kun været spredte svar. Endnu er illusionerne om kapitalismen, om classesamarbejdet og reformismen meget udbredte i arbejderklassen. Endnu bider arbejderklassen i det store og hele krisepolitikken i sig som et nødvendigt onde. Endnu er arbejderklassen for splittet til at kunne svare igen med en sådan styrke, at kapitalismen ville blive rystet i sin grundvold. Arbejderklassen må derfor forberede sig på langvarig klassekamp og skridt for skridt forøge sin egen styrke.

Krisen, udbytningen og angrebene på levevilkårene og de demokratiske rettigheder hænger uløseligt sammen med det samfundssystem, der råder i dagens Danmark. Skal disse onder fjernes, så kræver det et opgør med det kapitalistiske system. Så kræver det, at arbejderklassen gennemfører en socialistisk revolution i Danmark. Det kræver, at arbejderklassen tager magten fra borgerskabet, at arbejderklassen ødelægger det borgerlige statsmaskineri og i stedet opretter sin egen statsmagt, proletariatets diktatur, hvor de mange bestemmer over de få. Derved kan arbejderklassen, i erkendelse af klassekampens fortsættelse under socialismen, fastholde sin magt og forhindre, at kapitalismen genrejses. Kun således skabes det socialistiske samfund, hvor det er arbejderklassen, der har magten og ikke en lille herskende klasse af monopolkapitalister, og hvor produktionen tilrettelægges planmæssigt til det arbejdende folks fælles bedste og ikke efter private profitinteresser. Det kræver et socialistisk Danmark, hvor der ikke længere findes udbytning og undertrykkelse sted af arbejderklassen, hvor ar-

bejdsløshed, kriser og meningsløs destruktion af »overproducerede« varer og forbrugsgoder hører fortiden til, og hvor der kan sikres en planmæssig udvikling frem mod det klasseløse kommunistiske samfund.

KAP virker for at fremme en sådan udvikling mest muligt og arbejder for at gennemføre den socialistiske revolution i Danmark. Den socialistiske revolution er arbejderklassens eget værk. Men arbejderklassens forskellige kampe på forskellige områder vil ikke af sig selv kunne få retning udover de enkelte kampe. De vil ikke af sig selv udvikle sig fra kampe imod lønslaveri til kampe for helt at afskaffe lønslaveriet gennem den socialistiske revolution. Al historisk erfaring viser, at skal arbejderklassens spredte kampe samles til en fælles kamp mod kapitalen og dens statsmagt for socialismen, kræver det, at det kommunistiske parti bevidst leder og samler kampene.

For at den socialistiske revolution skal kunne sejre, og for at det socialistiske samfund skal kunne udvikle sig planmæssigt fremad mod det klasseløse kommunistiske samfund, er det nødvendigt, at det kommunistiske parti går i spidsen.

Det betyder ikke, at det kommunistiske parti kæmper i *stedet for* arbejderklassen. Den socialistiske revolution er arbejderklassens eget værk, og kun hvis arbejderklassen mobiliseres bredt i kampen, kan kampen få mening, tilstrækkelig styrke og sejre. Det kommunistiske parti er ikke adskilt fra arbejderklassen, men er en del af arbejderklassen. Det kommunistiske parti skal kunne leve op til at være arbejderklassens organiserede fortrop i kampen. Det skal kunne leve op til at være arbejderklassens politiske ledelse, som selv tager del i kampen og som går i spidsen.

Også i det socialistiske samfund er det kommunistiske parti arbejderklassens politiske ledelse. Men heller ikke her betyder det, at partiet erstatter arbejderklassen. Ligeså lidt som partiet alene gennemfører den socialistiske revolution, ligeså lidt udgør partiet alene den politiske magt under socialismen. Det er arbejderklassen, som har statsmagten, og det socialistiske samfunds statsmagt må være opbygget med *arbejdermagts -organer*, som er valgt af arbejderklassen selv. Det er desuden arbejderklassens opgave konstant at kontrollere sin ledelse, sit kommunistiske parti, og forhindre det i at skille sig fra arbejderklassen.

Men ingen organiseringsform vil i sig selv kunne sikre arbejderklassens magt, og at partiet følger den rette kurs. Det vil kun arbejderklassens politiske mobilisering og den stadige politiske kamp i samfundet og i partiet selv. Det vil kun den stadige klassekamp mod alle forsøg på at genrejse kapitalismen gennem udskillelsen af privilegerede grupper, der kan danne kimen til et nyt borgerskab.

Udviklingen frem mod det socialistiske samfund, som grundlæggende vil fjerne årsagerne til den udbytning og undertrykkelse, arbejderklassen oplever i dagens Danmark, må idag fremmes ved at udvikle den dagsaktuelle kamp på klassekampens forskellige områder og samtidig forbinde disse kampe med perspektivet for den socialistiske revolution.

Netop fordi kun den socialistiske revolution grundlæggende vil kunne løse problemerne inden for de forskellige områder af klassekampen, må dette perspektiv hele tiden være det styrende og samlende. Men det må ikke tolkes sådan, at der ikke skal gøres et langvarigt arbejde for hvert enkelt område af klassekampen.

Vi har i kapitel III »Det vil KAP« samlet et program for KAP's politik på de forskellige områder i dag og på længere sigt, for at nå den socialistiske revolution. Selv om klassekampen viser sig på forskellige felter, udgør disse dog en samlet helhed. Kampene på de enkelte områder hænger sammen og påvirker hinanden. Opmå der resultater på et område, vil det også generelt stille arbejderklassen bedre og kunne påvirke vilkårene for kampen også på andre områder. Derfor er det nødvendigt i kampen på hvert enkelt område hele tiden at vurdere problemerne ud fra klassekampens samlede udvikling og ud fra den langsigtede kamp for socialisme, og ikke stirre sig blind på den dagsaktuelle kamp på det enkelte område og lade som om de andre ikke eksisterer.

For hele den omfattende buket af aktuelle og mere langsigtede krav, som stilles op i det næste kapitel, gælder det, at skal de kæmpes igennem og dermed fremme udviklingen frem mod den socialistiske revolution, så skal der sættes mobilisering og opbakning bag dem. I arbejdet med denne vifte af krav er det vigtigt ikke at forlade sig på appeller, på papir eller på taburetter i fagbevægelsen, i andre organisationer eller i Folketinget. Skal kravene føres igennem, kan det kun ske ved, at arbejderklassen sætter sin styrke bag dem, altså at der mobiliseres til konkret kamp for kravene.

I forhold til de forskellige krav må der føres en forskellig og smidig enhedspolitik, hvor KAP forstår at forene sig med alle dem, som på det pågældende område kan mobiliseres for kampen. Der er en ubrydelig sammenhæng mellem denne konkrete enhedspolitik og KAP's samlede perspektiv for den socialistiske revolution. På hvert enkelt område af klassekampen rummer disse politiske handlingslinier såvel enhedspolitiske sider som mere samlede og altomfattende politiske sider. Kampen for at gøre fagforeningerne til kamporganisationer er noget, der kan samle alle klassebevidste arbejdere, men samtidig en kamp, der har en uvurderlig betydning for og en nøje

sammenhæng med hele kampen for den socialistiske revolution.

Skal den socialistiske revolution rykke nærmere, må der udvikles et dristigt enhedsarbejde i forhold til de krav, der stilles op på de forskellige områder. Opslutningen om KAP's samlede politik kræver stillingtagen til en lang række spørgsmål på et sammenhængende grundlag. Men der findes mange, som på enkelte områder deler opfattelse med KAP, og som der kan skabes bredere fælles fodslag med i disse sammenhænge. Det samlede resultat af et fleksibelt arbejde med at forene sig med andre om forskellige spørgsmål vil først og fremmest betyde konkrete resultater på de enkelte kampområder, men det vil også betyde en forøgelse af partiets styrke og gennemslagskraft, ikke kun for politikken på det enkelte område, men også for partiets samlede politik.

I sådan et enhedsarbejde er grundlaget det afgørende. Desuden er det afgørende, at enheden har et indhold og ikke bare er tom snak — altså at den falder fuldstændig fra hinanden, når det kommer til, hvordan der skal kæmpes for at

gennemføre kravene. I et stykke enhedsarbejde foregår der hele tiden en kamp for at fastholde og udvikle enhedens grundlag, og der foregår en kamp om retningen for arbejdet, en kamp om det perspektiv, som enheden skal ses i. Her er det for KAP afgørende, at partiets selvstændighed ikke ofres på enhedens alter. For sker det, så underordner man i virkeligheden partiets samlede mål under en aktuel og afgrænset taktisk enhed, og så opgiver man partiets mål.

Med disse ting for øje skal der arbejdes for at skabe enhed om dette handlingsprogramskrav på forskellige planer og i forskellige sammenhænge. Det gælder lige fra enhed på tværs af partiskel på grundplan til enhed på topplan mellem partier og organisationer, og det gælder kombinationer herimellem. I sådan et arbejde kan der i høj grad indgås kompromisser, hvis resultater vil fremme en samlet udvikling af klassekampen. Men hvis kompromisser kun tjener til principløst at dække over dybtgående uenigheder, og enheden derfor er falsk og uden styrke og handlekraft, så må KAP melde fra.

III- DET VIL KAP

1. Bekæmp de to supermagter — for et alliancefrit Danmark!

Verden er i dag præget af de to supermagter Sovjet og USA, som slås om verdensherredømmet med stadig større styrke. USA har forlængst afsløret sig som en aggressiv imperialistisk magt, og USA trækker fortsat sine blodige imperialistiske spor over hele verden. Men også Sovjet har udviklet sig til en imperialistisk supermagt. Fra at være verdens første socialistiske stat er Sovjet idag blevet et statsdirigeret monopolkapitalistisk samfund, der indadtil undertrykker arbejderklassen og det sovjetiske folk, og som i sin internationale politik optræder som en imperialistisk supermagt.

Bevidstheden om denne udvikling er endnu ringe. Mange forveksler den sovjetiske politik med socialisme. Intet kan være mere forkert. Selvom Sovjet stadig søger at pakke sine handlinger ind i revolutionære og socialistiske fraser, er de dog ikke i stand til at skjule, at deres imperialistiske engagement bliver voldsommere for hver dag, der går. I 60'erne og begyndelsen af 70'erne var det USA, der førte sig frem i Indokina; idag er det Sovjet, som bomber det kæmpende eritreanske folk med napalm, som forsyner Vietnams invasionstropper i Kampuchea med våben, fly og instruktører, som foranstalter blodige kup i arabiske og asiatiske stater og undertvinger sig fremmede lande. I Europa holdes de østeuropæiske lande i et jerngreb.

De to supermagter er verdens folks hovedfjender. Overalt på jorden gennemfører de imperialistiske krige og aggressioner i et forsøg på at sikre sig indflydelse og positioner i deres indbyrdes kamp om verdensherredømmet. De gennemfører en rasende kaprustning, hvor de rustner sig til tænderne til en ny verdenskrig. Samtidig med udviklingen af neutronbomber, SS20-raketter og andre masseudryddelsesvåben gennemfører de »nedrustningsforhandlinger« og »sikkerhedsaf-taler«, som skal narre verdens folk til at sætte lid til supermagternes »fredelige hensigter«.

Hvor USA for nogle år siden var den mest aggressive supermagt, er billedet idag skiftet. USA

er stadig den økonomisk stærkeste supermagt. Men USA har lidt en række nederlag og kan ikke som tidligere forsvare og udvide sine interesseområder i verden ved åben militær aggression uden at møde voldsom, verdensomspændende modstand.

USA er i defensiven globalt set. Sovjet er derimod en ny supermagt. Den statskapitalistiske udvikling har gjort Sovjet til en imperialistisk magt, der til stadighed må udvide sin interessesfære på verdensplan for at hente stadig større profitter hjem. Sovjet har et militærapparat, der gør det muligt at konkurrere om verdensherredømmet. Som en ny supermagt har Sovjet interesse i en ny-opdeling af verden, og Sovjet trænger frem bl.a. der, hvor USA har måttet vige. Hvor den amerikanske tiger bliver smidt ud af fordøren, søger den sovjetiske ulv at snige sig ind ad bagdøren. Det er Vietnam blevet et tragisk eksempel på.

Også de andre industrialiserede lande i Europa, Australien, Japan, Canada og lignende lande — og herunder altså Danmark — driver imperialistisk udbytning over for landene og folkene i Den tredje Verden. Men samtidig er disse lande mere eller mindre underlagt og kontrolleret af en af supermagterne, og de er ikke — ligesom supermagterne — selvstændigt i stand til at deltage i kampen om verdensherredømmet. De befinder sig i en mellemposition, hvor deres imperialistiske politik må bekæmpes, men hvor disse landes uafhængighed af supermagterne samtidig må fremmes.

De to supermagter søger hver for sig at fastholde deres dominans over disse lande og stræber efter at gøre indhug i den andens interesseområde. Især det rige Europa står på supermagternes ønskeseddel og vil på længere sigt blive det vigtigste mål i striden om verdensherredømmet.

For tiden søger Sovjetunionen gennem sin rivalisering med USA at sætte sig fast i en akse fra det sydlige Afrika, over Afrikas Horn, Mellemøsten og de Sydvestasiatiske lande frem til Sydøstasien for at kontrollere disse strategisk vigtige regioner,

skaffe sig kontrol med den vigtige adgang til Det indiske Ocean, for at omringe det socialistiske Kina og for at kunne nå den anden supermagt, USA, fra Stillehavssiden. Den sovjetiske krig mod det eritreanske folk, Sovjets indblanding i de indre politiske begivenheder i de to yemenitiske stater og i Afghanistan samt Vietnams Sovjet-støttede aggression mod Kina og invasion i Kampuchea understreger denne akse. Vietnam er blevet Sovjets redskab i Sydøstasien sådan som Cuba er det i Afrika.

Når styrkeforholdet mellem de største imperialistiske magter forskydes, så øges samtidig faren for, at en ny verdenskrig bliver udløst. Også det forhold, at den aggressive og opadstræbende supermagt Sovjet i sin kamp med USA om verdensherredømmet søger at kompensere for sin økonomiske underlegenhed gennem sit militær, øger risikoen for en verdenskrig. Den rasende kaprustning og de mange kampe verden over, hvor supermagterne er indblandet, vidner om, at en sådan krig er rykket nærmere, hvor ubehagelig denne sandhed end må lyde. For krig er snævert knyttet sammen med imperialismen og imperialismens stadige kamp om verdensmarkedet og omfordeling heraf. Det vidner hele det 20. århundredes historie om. Krige vil først ophøre, når imperialismen er bragt til fald.

Når KAP understreger, at faren for en ny verdenskrig øges, så er det ikke fordi vi ønsker krigen eller vil ophidse til krigen — ligeså lidt som en seismolog, der forudsiger jordskælv, ønsker jordskælvne — men fordi det er nødvendigt at se virkeligheden i øjnene og forberede sig på, at det kan ske. Lukker man øjnene for muligheden af en verdenskrig, står man dårligst tænkeligt rustet til den. Og det *kan* lade sig gøre at kæmpe mod krigen. Ikke ved supermagternes falske nedrustningsforhandlinger og sikkerhedsaftaler, men ved at arbejderklassen og de undertrykte folk og nationer smeder en fælles front mod de to supermagter.

KAP bekæmper imperialismen og i særlig grad de to supermagter, deres krigsforberedelser og deres aggressioner, og KAP retter især opmærksomheden mod Sovjet, der er den mest aggressive og derfor farligste supermagt, og om hvis imperialistiske natur, der findes den laveste bevidsthed i arbejderklassen.

KAP stiller sig solidarisk med de lande, nationer og folk, der bekæmper supermagterne og imperialismen, og KAP arbejder for at mobilisere den danske arbejderklasse til at tvinge den danske regering til at støtte de undertrykte folk og nationer, som kæmper for frihed og uafhængighed.

KAP kræver bl.a. at Danmark bryder med Israel og anerkender PLO; bryder i såvel ord som handling med det racistiske regime i Azania (Sydafrika) og anerkender Namibias selvstændighed

under SWAPO's ledelse; anerkender Eritrea; bryder med lån Smith-regimet i Zimbabwe og anerkender den patriotiske front. KAP arbejder for at udvikle solidaritetsarbejdet med befrielsesbevægelserne i Den tredje Verden og dennes kamp mod de to supermagter i den danske arbejderklasse og blandt andre progressive i Danmark. KAP kæmper for, at Danmark optager kontakter med Den tredje Verden på grundlag af ligeværd og gensidig fordel, og at Danmark støtter de alliance-fri landes bevægelse.

De alliancefrie stater markerer sig mod indblanding i de forskellige staters indre anliggender, men kan ikke finde sammen i en klar fordømmelse af supermagterne og slet ikke af socialimperialisterne. Begge supermagter og ikke mindst socialimperialisterne har foden indenfor i den alliancefrie bevægelse, der i visse sammenhænge lammes af den splittelse, dette medfører.

KAP arbejder for, at Danmark støtter Den tredje Verdens fælles optræden i FN i bl.a. kravene om en *Ny økonomisk verdensorden*, hvor disse lande bl.a. kan tiltvinge sig bedre handelsforhold over for de imperialistiske lande. Og KAP kræver, at Danmark i sin internationale handel overholder principperne om lighed og gensidig fordel. Desuden arbejder KAP for, at udviklingsbistand gives udelukkende på modtagerlandets betingelser og for, at lån ydes betingelsesløst og rentefrit. Vi kan dog ikke støtte udviklingsbistand til lande, der udøver imperialistisk aggression. Derfor kræver KAP at støtten til Vietnam indstilles, samt at regeringen fortsat anerkender Demokratisk Kampuchea og ikke optager forbindelser med den vietnamesisk støttede quislingeregering.

KAP stiller sig i særlig grad solidarisk med det socialistiske Kina, som står forreste række i Den tredje Verdens kamp ved at søge at opbygge en bred front af lande i verden til kamp mod de to supermagter, ved at støtte alle undertrykte lande og folk og ved at rette hårde slag mod supermagterne. Samtidig repræsenterer Kina fremtiden for verdens folk gennem sin opbygning og befæstelse af socialismen.

KAP kæmper for Danmarks alliancefrihed. Danmark er i dag gennem NATO underlagt USA'S militære alliance og indflydelsessfære. Samtidig fungerer NATO som et undertrykkelsesapparat vendt imod arbejderklassen og folkene i medlemslandene. Udover sit medlemsskab af NATO er Danmark med tusind bånd knyttet økonomisk og politisk til USA. Denne nære tilknytning til USA sammen med Danmarks vigtige militærstrategiske placering i skudfeltet mellem de to supermagter skaber risiko for, at Danmark bliver krigsskueplads i en eventuelt kommende verdenskrig. Derfor kæmper KAP for Danmarks udtræden af NATO. Og på kortere sigt kæmper KAP for større frigørelse fra NATO gennem krav om Danmarks

udtræden af det militære samarbejde inden for NATO som Frankrig og Grækenland har gjort det, gennem krav om ophævelse af den dansk-tyske fælleskommando, gennem krav om, at Danmark modsætter sig NATO-øvelser på dansk territorium og selv ophører med at deltage i øvelser på andre landes territorier, gennem krav om, at Danmark fastholdes som et kernevåbenfrit område, og gennem krav om, at Danmark modsætter sig enhver stationering af fremmede tropper på dansk territorium.

Ligeså vigtigt det er at komme ud af NATO, ligeså vigtigt er det ikke at blive underlagt den anden supermagts militæralliance, Warszawapagten, eller at blive bragt i et afhængighedsforhold til Sovjet, sådan som Finland er det. Kampen må føres mod begge supermagter og deres militæralliancer med det formål at nedbryde de militære imperialistiske blokke i vest såvel som i øst. Dette kræver, at også Warszawa-pagten bekæmpes, at Sovjets militære gennemsejlinger af danske farvande og militære flyveøvelser op til dansk luftrum bekæmpes, og at den danske regering støtter kravet om alle supermagts tropper ud af Europa og om, at deres flåder forlader europæiske farvande.

Det borgerlige danske militær vil ikke på nogen måde kunne garantere den danske nation mod udenlandsk indblanding og besættelse. Dels er det en NATO-hær og således et håndgribeligt bevis for Danmarks placering i den amerikanske indflydelsessfære. Og dels vil dette militær med sikkerhed blive kommanderet af det danske borgerskab til at indrette sig efter eventuelle nye forhold og sikre ro og orden for en eventuel besættelsesmagt. Det skete sidst i april 1940. Historien viser, at borgerskabet sælger ud af nationens interesser og samarbejder med en besættelsesmagt, ligesom den viser, at borgerskabet har tendens til at give efter for en aggressiv imperialistisk magt ved at ofre lidt i håb om at takkes den aggressive magt, hvilket får den modsatte virkning.

Den eneste virkelige kraft i kampen for national beskyttelse er folket selv. Derfor vil et bevåbnet folk være det eneste effektive forsvar af Danmark i en krigssituation. KAP vender sig imod det nuværende borgerlige militær og dets virkelige funktion: At sikre den amerikanske imperialisme og det danske borgerskabs fortsatte udbytning af den danske arbejderklasse.

KAP vil arbejde for et alliancefrit Danmark. Det er en langvarig kamp, som kræver løsrivelse

fra imperialistiske alliancer, i første række fra NATO og EF, og som kræver, at Danmark baserer sine forbindelser med andre lande på grundlag af ligestilling og gensidig fordel. Desuden mener KAP, at det er vigtigt, at båndene mellem de historisk, kulturelt, økonomisk og geografisk tæt forbundne nordiske lande styrkes på grundlag af en *fælles* alliancefrit politik, der retter sig mod supermagternes stræben efter verdensherredømme. Derfor vil KAP arbejde for et alliancefrit Norden.

KAP har ingen illusioner om, at det danske monopolborgerskab og dets imperialistiske stat af sig selv vil indtage helhjertede og fuldstændigt gennemførte alliancefrie synspunkter og synspunkter vendt mod supermagternes kamp for verdensherredømme. Det ville være imod deres natur. Det er de fælles krav, som landene og de undertrykte folk og nationer i Den tredje Verden og den danske arbejderklasse stiller til den herskende klasse i Danmark, som afgør i hvor *høj grad*, den danske stat *tvinges* til at føre en politik, der styrker Den tredje Verden og svækker de to supermagter. En sådan politik vil også svække det danske borgerskab og bringe det i skærpet modsætning til andre imperialistiske magter og især supermagterne. Dette betyder dog ikke, at det kun er arbejderklassen, der i en given situation vil forsvare Danmarks nationale selvstændighed. Arbejderklassen har alliancemuligheder i den nationale kamp og det har afgørende betydning, at der skabes den bredest mulige alliance i kampen mod supermagterne. Et virkelig alliancefrit og antiimperialistisk Danmark er først muligt, når det socialistiske Danmark er virkelighed. I hvor høj grad det lykkes at få den danske regering også under kapitalismen til at føre en sådan udenrigspolitik, afhænger af i hvor høj grad, sådanne udenrigspolitiske krav rejses i den danske arbejderklasse og det danske folk og i hvor høj grad, der mobiliseres for dem.

****Bekæmp de to supermagter og deres krigsforberedelser!***

****Fuld støtte til befrielsesbevægelserne i Den tredje Verden!***

****Støt de alliancefrie landes bevægelse!***

****Danmark ud af NATO!***

****Bekæmp NATO- og Warszawa-pagten!***

****For et alliancefrit Danmark!***

****For et alliancefrit Norden!***

****Solidaritet med det socialistiske Kina!***

2. Danmark ud af EF — Nej til EF-unionen!

I 1972 blev Danmark indlemmet i EF takket være monopolborgerskabets omfattende skrækpropaganda forud for Folkeafstemningen og især takket være Socialdemokratiets massive indsats.

EF er fra helt og holdent at have været underordnet U S A's økonomiske interesser mere og mere blevet de vesteuropæiske monopolers redskab i kampen for at styrke sig i den internationale kapitalistiske konkurrence. EF er deres redskab i forsøget på at øge undertrykkelsen og udbytningen af arbejderklassen. EF undergraver de enkelte nationers selvbestemmelsesret, og især er EF de store landes redskab på de små landes bekostning.

De vesteuropæiske monopolers videre mål med EF er at opbygge en tredje stormagt, som kan tage konkurrencen op med de to supermagter USA og Sovjet. Dertil kræves der en overnational statsmagt. Derfor gennemføres der direkte valg til EF-parlamentet. Derfor effektiviseres valutasystemet. Derfor findes der planer om at ophæve landenes veto-ret og om at udvide EF-parlamentets beføjelser.

Danmarks medlemskab af EF hæmmer den danske arbejderklassens kamp og er en hindring for Danmarks eksistens som selvstændig nation, KAP arbejder derfor for, at den danske arbejderklasse fortsætter og forstærker sin kamp mod EF. Denne kamp kan og skal samle brede dele af det danske folk og endog dele af borgerskabet.

KAP arbejder for, at der gennemføres en ny folkeafstemning om EF og for Danmarks udmeldelse af EF. Så længe Danmark endnu er medlem, arbejder KAP mod yderligere integrations- og harmoniseringsbestrebelse i EF. KAP arbejder for, at Danmark vender sig imod oprettelsen af en Europahær, mod skabelsen af en europæisk union og for Danmarks udtræden af EF's valutasam-

arbejde. KAP anser det direkte valgte Europaparlament for et stort skridt i opbygningen af denne union. Europaparlamentet vil søges gjort til en egentlig lovgivende forsamling med beslutningsret også over danske forhold. Og jo mere »repræsentativt« dette parlament vil kunne fremstå, jo mere »demokratisk« det vil kunne påberåbe sig at være, jo større vil dets beføjelser kunne blive. Derfor vil deltagelse i de direkte valg og deltagelse i dette overstatslige parlament — uanset de bedste EF-modstander-hensigter — virke som en aksept, retfærdiggørelse af og støtte til opbygningen af EF-unionen. KAP bekæmper afholdelsen af de direkte valg og opfordrer til en boykot af dem.

Kampen mod EF retter sig også imod EF's imperialistiske udbytning af Den tredje Verdens lande og KAP støtter Den tredje Verdens kamp for, at deres handelsmæssige og økonomiske aftaler med EF indgås på grundlag af ligeberettigelse og gensidig fordel.

KAP anser således EF som et angreb på arbejderklassen i de vesteuropæiske lande og på først og fremmest de små nationer inden for EF, og KAP anser EF for at være udbytter af Den tredje Verden. Men samtidig erkender KAP, at EF i forfølgelsen af egne mål og ved sin placering mellem de to supermagter i visse sammenhænge vil virke hæmmende på disses kamp om herredømmet i Europa og i verden. Dette ser KAP som positivt uanset KAP's fortsatte kamp mod og grundlæggende vurdering af EF.

**For national selvbestemmelsesret!*

**Nej til EF-unionen!*

**Boykot EF-valgene - For en ny folkeafstemning - Danmark ud af EF!*

3. For Grønlands og Færøernes selvstændighed!

Danmark er selv et lille imperialistisk land og en af de sidste kolonimagter i verden. Det danske borgerskab og dermed den danske stat har igennem flere århundreder ført en kolonipolitik over for Grønland (Kalatdlit

Nunat) og Færøerne (Føroyar) og forsøger nu at fastholde disse to nationer i en skjult nykolonialistisk afhængighed af Danmark gennem hjemmestyreordninger. KAP støtter det grønlandske og det færøske

folks retfærdige krav om national selvstændighed. Denne kamp retter sig mod især det danske monopolborgerskab og støtter derfor også den danske arbejderklasses kamp. KAP solidariserer sig med og vil støtte de kræfter i Grønland og Færøerne, der arbejder for national selvbestemmelsesret. KAP vil bekæmpe ethvert udslag af dansk undertrykkelse af de to folk. Gennem tilknytningen til Danmark er Grønland

mod grønlændernes vilje blevet indlemmet i EF. Amerikanske baser er blevet oprettet på grønlandsk område. Dansk monopolkapital udplyndrer de grønlandske naturressourcer eller tillader udenlandske monopoler at foretage udplyndring. Grønlands natur ødelægges, og den nationale kultur og det grønlandske sprog undertrykkes.

KAP arbejder for anerkendelse af grønlændernes ret til ejendomsretten over deres lands naturrigdomme. Og KAP arbejder for, at danskere og grønlændere får den samme løn for det samme arbejde, dvs. en ophævelse af *fødestedskriteriet*, som diskriminerer grønlændere i forhold til danskere.

KAP bekæmper forsøget på at aflede det grønlandske folks kamp for selvstændighed, som det vil ske gennem hjemmestyreordningens indførelse. Modstanden mod kolonimagten skal med dette hjemmestyre føres ind i baner, hvor det reelt ikke antaster det danske borgerskabs overherredømme over alle vigtige forhold i Grønland. Derfor må hjemmestyret afsløres som den modernisering af udbytterforholdet, det er.

Også Færøerne er reelt underlagt EF gennem Danmarks medlemskab og der findes en NATO-base på Færøerne. De færøske ressourcer — især fisk — trues af dansk, samt øst- og vesteuropæisk rovfiskeri. Og det færøske folk og den færøske kultur er truet gennem det danske monopol-borgerskabs kapitaleksport, som fastholder en ensidig udvikling af det færøske samfund. Den nykolonialistiske hjemmestyreordning må afsløres, og det færøske folks ret til selvbestemmelse må anerkendes.

**For Grønlands og Færøernes selvstændighed!*

**Bekæmp de ny-koloniale hjemmestyreordninger!*

**Alle fremmede baser væk fra Færøerne og Grønland!*

**Bekæmp dansk imperialisme!*

**Grønland ud af EF!*

**Grønlands undergrund til det grønlandske folk!*

4. Bekæmp indkomspolitikken og ØD!

Den økonomiske krise i Danmark har vist sig at være dyb og langvarig. Og det danske borgerskab tager stadig mere hårdhændede metoder i brug for at klare sig igennem den. Der føres en samlet krisepolitik, hvor indkomspolitikken står som det vigtigste led.

Især har det danske borgerskab problemer i forhold til udlandet, og det forsøger at gøre dansk erhvervsliv konkurrencedygtigt på det internationale marked. Det måles på, om forretningen Danmark har et større eller mindre underskud på betalingsbalancen.

Monopolborgerskabet søger at øge konkurrenceevnen og skabe sig maksimumprofit ved at føre en såkaldt »restriktiv« politik, der bl.a. går ud på at begrænse arbejderklassens købekraft, så der købes færre importvarer, og at skære produktionsomkostningerne (læs lønnen) ned, så danske varer kan konkurrere med udenlandske både i udlandet og på hjemmemarkedet.

Når der er krise, har arbejdsgiverne brug for at få hjulene i gang igen, at få produktionen op. Derfor kan det se mærkeligt ud, at monopolborgerskabet søger at begrænse forbruget. Men det skyldes, at det er den mindre kapital, der er ramt hårdest af krisen. Derfor kan monopolborgerskabet med denne politik smadre den mindre kapital og styrke sin

egen monopolstilling.

Til syvende og sidst er krisepolitikken et forsøg på at løse de modsætninger, der ligger dybt i det kapitalistiske system. Med krisepolitikken forsøger borgerskabet at løse sine problemer herhjemme og over for udlandet ved at føre en slags kapitalistisk *planøkonomi*. Det er en umulig opgave at skabe plan i den kapitalistiske produktion, fordi systemet med privat ejendomsret og produktion for profit står i skarp modsætning til den stigende *samfundsmæssiggørelse*, hvor alle bliver stadig mere afhængige af hinanden. Den private ejendomsret og profitproduktion fører til junglelov og konkurrence og saboterer forsøg på planlægning.

Men der forsøges en kapitalistisk planøkonomi med voksende statslig dirigering af løn, forbrug og investeringer. Det sker gennem en krisepolitik, der som en helhed rammer arbejderklassens levevilkår på en lang række områder. Det sker gennem nedskæringer af det offentlige serviceniveau, ved tilskud til erhvervslivet, ved rentepolitik, skattepolitik, boligpolitik og meget andet.

Men først og fremmest sker det gennem *indkomstpolitikken*. Den betyder, at monopolborgerskabet gennem staten koncentrerer sig om at gribe direkte ind i indkomsterne, i *løndannelsen*.

Indkomstpolitikken viser sig som angrebet på de frie overenskomstforhandlinger. Statsindgreb er

blevet det almindelige. Den viser sig som overgreb på dyrtidsordningen, som fastfrysning af de offentligt ansattes lønninger, som Lønstop og som stadig hårdere indgreb over for lønglidningen på det private arbejdsmarked.

Med denne indkomspolitik finder de forskellige dele af det danske borgerskab sammen i et fælles forsøg på at anvende statsmagtens voksende beføjelser til at sætte konkurrencen på lønningerne ud af kraft, til at skabe sig monopolpriser på varen arbejdskraft gennem statsmagten.

Denne udvikling viser sig som en styrkelse af staten og af det direkte samarbejde mellem stat, privat kapital og fagbevægelsens top. Trepartsforhandlinger og planerne om et industriministerium er eksempler på denne trekantsplanlægning, som leder tankerne frem til de *korporative* tilstande, man kender fra fascistiske lande, og hvor der er sket en direkte sammensmeltning af de tre led.

I indkomspolitikken spiller borgerskabet på de splittelser, de er i arbejderklassen, f.eks. mellem arbejdende og arbejdsløse, mellem faglærte og ufaglærte, mellem unge under uddannelse og uddannede, mellem mænd og kvinder og mellem højere og lavere uddannede.

En særlig måde at splitte arbejderklassen på er *omfordelingspolitikken*, hvor byrderne blot flyttes rundt inden for arbejderklassen selv, uden at byrderne bliver mindre, og hvor forbedringer til en del af arbejderklassen betales af en anden del. Omfordelingspolitikken viser sig som den såkaldte »solidariske lønpolitik«, hvor de højestlønnede skal holde igen, for at de laverelønnede kan få mere. Det sker i den fælles »ansvarligheds« navn, og det fører til indbyrdes kamp i stedet for samlet at kæmpe for så stor en lønsum som muligt gennem indhug i profitten.

Dette falske »solidariske« om fordelingsprincip går igen på andre områder: den solidariske pensionspolitik spiller på modsætningen mellem den del af arbejderklassen, der i statslige og kommunale jobs har tilkæmpet sig pensionsordninger, og den del, som må leve med den usle folkepension. Den solidariske boligpolitik spiller bl.a. på modsætningen mellem ejere og lejere.

Indkomspolitikken følges op med angreb på de demokratiske rettigheder og med stramninger, som skal hæmme og kriminalisere arbejderklassens mulighed for at stritte imod. En helt særlig rolle har fagbevægelsen i dette spil.

Indkomspolitikken gennemføres med en kraftig styrkelse af klassesamarbejdet og ideologien om, at vi er alle i samme båd. Og den gennemføres med en større og større brug af fagbevægelsen, ikke som arbejderklassens interesseorganisation, men som et redskab vendt imod arbejderklassen. Med det stadigt

snævrere samarbejde mellem de private arbejdsgivere, den statslige topadministration og fagtoppen har borgerskabet gode

muligheder. For med den tillid, fagbevægelsen trods alt stadig nyder i arbejderklassen, og med Socialdemokratiets kontrol med fagbevægelsen, har borgerskabet her alle tiders redskab til at håndhæve indkomstpolitikken.

Her spiller forslaget om indførelse af Økonomisk Demokrati — også kaldet Lønmodtagernes Medejendomsret — en helt speciel rolle. Dels som en meget kraftig styrkelse af klassesamarbejdet, og dels i forbindelse med uenighederne indenfor de forskellige dele af borgerskabet.

Spørgsmålet om ØD er en strid inden for borgerskabet. ØD er et argument for løntilbageholdenhed. Det er et løntyveri, hvor pengene forsvinder ud af arbejderklassens lommer og ind i det faglige borgerskabs. Den centrale fond vil ikke skabe bedre arbejdspladser. Rationaliseringer, fyringer og lønnedgang vil fortsat blive forsøgt.

Monopolborgerskabet i Danmark består først og fremmest af det private erhvervsliv, som kontrollerer langt det meste af den produktive sektor. Men desuden består det af et højt betalt toplag inden for den statslige administration, som disponerer over kapital og er arbejdsgivere for de ansatte i den offentlige sektor. Og endelig består det af et toplag inden for fagbevægelsen, som på samme måde er højt betalte, disponerer over kapital og fungerer som arbejdsgivere. Dette toplag bestyrer de kooperative selskaber såsom Arbejdernes Landsbank, A/S A-pressen og FDB, og det har gennem deltagelse i statslige organer også indflydelse på det private erhvervsliv. Der går et klasseskel gennem dansk fagbevægelse mellem LO-toppen og de store forbundstoppe på den ene side, og fagforeningerne, afdelingerne og klubberne på den anden side. De øverste fagpampere har for længst forladt arbejderklassen og er blevet en del af kapitalistklassen.

Men hvor den private del af borgerskabet har politisk indflydelse som følge af sin økonomiske magt, dér har det faglige borgerskab omvendt sin — endnu begrænsede — økonomiske magt som følge af sin politiske indflydelse i fagbevægelsen. Det faglige borgerskab er derfor interesseret i at styrke sin egen økonomiske magt. Og her kommer forslaget om ØD så ind i billedet, eller mere præcist: forslaget om *den centrale ØD-fond*.

For gennemføres der en central fond med fagtoppen og den socialdemokratiske statstop i spidsen, så vil de i fællesskab få råderet over meget betydelige kapitalkoncentrationer i Danmark, og det vil afgørende forrykke styrkeforholdet i den økonomiske magt mellem det faglige borgerskab og det private erhvervsliv. Derfor er det private erhvervsliv modstander af forslaget om den centrale ØD-fond.

Det private erhvervsliv har imidlertid brug for fagbevægelsens aktive medvirken til indkomstpolitikken, og som prisen herfor er det private erhvervsliv på et eller andet tidspunkt nødt til at

give indrømmelser over for den centrale ØD-fond. Striden om den centrale ØD-fond afspejler en strid inden for borgerskabets rækker om, hvilken politik, der bedst vil gavne kapitalen. Udfaldet vil afhænge af de stridende fløjes styrke overfor hinanden. På nuværende tidspunkt har Socialdemokratiet og toplaget i fagbevægelsen dog ikke styrke til at gennemføre den centrale ØD-fond.

Men ØD er ikke kun denne strid indenfor borgerskabet. ØD er løntyveri, og frem for alt er ØD det mest avancerede klassesamarbejdssystem. Gennem illusionerne om »medindflydelse« og »medejendomsret« sikres roen på arbejdspladserne. Metaløkonomen Steffen Møller har i et interview i »Dansk Arbejde« meget træffende sagt det sådan: *»Den gamle interessekonflikt mellem arbejdskraften og kapitalen ophæves i nøjagtig det sekund, at ØD er gennemført ...«* Og: *»Som ejere af virksomhederne kan det ikke være i lønmodtagernes interesse at presse løncitronen til den sidste dråbe, da en sådan affresning vil betyde kapitaltab og mistet arbejdsplads. Fremtidens løndannelse vil således komme til at foregå ud fra helt andre kriterier end de hidtil kendte klassekampsbetonede opgør«.*

Set fra det faglige borgerskabs synsvinkel er ØD ikke blot et forsøg på at styrke sin økonomiske magt og på at styrke klassesamarbejdet. Det er også overhovedet et forsøg på at retfærdiggøre fagbevægelsens eksistens. For med LO-toppens erklærede tilslutning til den stramme indkomst-

politik får LO stadig sværere ved at fremstå som arbejderklassens interesseorganisation, hvad angår at forsvare lønnen. Og dette problem søger LO-toppen at løse ved i stedet at retfærdiggøre sin eksistens som arbejderklassens interesseorganisation gennem »medindflydelsen« gennem ØD.

Denne omfattende krisepolitik med indkomspolitikken som det vigtigste led som en farlig trussel for arbejderklassen kan ikke forhindres under kapitalismen. For den er et nødvendigt redskab for borgerskabet for at afbøde krisen. Men lokalt og på enkelte områder kan denne politik gennembrydes, og gennem mobilisering af arbejderklassen vil yderligere stramninger kunne begrænses. Hvis arbejderklassen stod så stærkt, at hele krise- og indkomspolitikken var truet, så var også hele det kapitalistiske system truet, og så var det den socialistiske revolution, der stod på dagsordenen.

**Gennembryd indkomspolitikken!*

**Nej til indgreb i overenskomstforhandlingerne!*

**Nej til trepartsforhandlinger og industriministerium!*

**Nej til den falske »solidariske« omfordelings-politik!*

**Nej til arbejdsgivertilskud og forringelser af den offentlige service!*

**Nej til indgreb i den automatiske dyrtidsregulering, løfteparagraffen og lønglidningen!*

**Nej til ØD!*

5. Bekæmp skatteflåningen!

Igennem de sidste årtier er såvel de direkte som de indirekte skatter steget voldsomt. Skattestigningerne skyldes dels, at statsudgifterne er vokset og dels, at monopolborgerskabet bruger skattepolitikken som økonomisk regulator. Ved at sætte skatterne op begrænses arbejderklassens forbrug; skattestigningerne kan således anvendes til at gøre indhug i reallønnen. Hvor indkomspolitikken indebærer, at staten forsøger at gribe direkte ind i løndannelsen, fungerer bl.a. skattepolitikken som et indirekte middel.

De voksende statsudgifter, der dækkes ind gennem skattestigningerne, går dels til fornyelse og vedligeholdelse af arbejdskraften, dels til infrastrukturen, dels til opretholdelsen og styrkelsen af det borgerlige statslige undertrykkelsesapparat, dels til direkte tilskud til kapitalen og endelig til aflønning af det statslige monopolborgerskab.

Arbejderklassen lider under det øgede skatte-tryk. Den kæmper for en nedsættelse af

skatterne. Men samtidig er arbejderklassen ikke interesseret

i, at et fald i skatten fører til en forringelse af den offentlige service. Arbejderklassen kæmper for at få bedre uddannelsesvilkår, for at få bedre sociale sikringsordninger, for at få øget folke- og invalidepension m.v.

I den udstrækning arbejderklassen opnår resultater i denne kamp, vil monopolborgerskabet søge at vælte de øgede udgifter til den offentlige service over på arbejderklassen. Også dette må arbejderklassen imidlertid forhindre. Kommunistisk Arbejderparti vil af al magt støtte arbejderklassens kamp mod skatteflåningen. Denne kamp kan udfoldes på mange måder, dels gennem afgifts-strejker, moms-komitéer, forbrugerkomitéer m.v., dels gennem den faglige kamp for at forsvare reallønnen.

Samtidig vender vi os imod forestillinger om, at arbejderklassen i sin kamp mod skatteflåningen kan nå frem til, at der kan skabes et »retfærdigt skattesystem« under kapitalismen. Og vi vender os i forlængelse heraf mod forestillingen om en

»solidarisk skattepolitik«, hvor man gennem en omfordeling inden for arbejderklassen søger at spille forskellige dele af klassen ud mod hinanden.

Når vi fremsætter krav om forbedringer i den offentlige sektor, gør vi altså ikke disse krav afhængige af spørgsmålet om, hvor penge skal komme fra. Det er borgerskabet, der disponerer over skattepengene og det kan aldrig være vores opgave at give borgerskabet råd om, hvor der er muligheder for at hive flere penge ud af arbejderklassen. Men denne principielle holdning forhindrer os naturligvis ikke i konkret at fremsætte forslag om øget beskatning af borgerskabet, dels gennem øget beskatning af arbejdsfri indtægter, for øget beskatning af spekulationsgevinster fra jord og fast ejendom, for øget selskabsbeskatning m.v.

Det forhindrer heller ikke KAP i at tage stilling til og bekæmpe de af borgerskabets dispositioner, som kun tjener borgerskabets interesser som f.eks. udgifterne til militæret, tilskud til arbejdsgiverne og lignende.

Som hovedregel for skattepolitikken under kapitalismen vender KAP sig imod en afskaffelse af den direkte beskatning til fordel for den indirekte. Den indirekte beskatning (moms, afgifter m.v.) vender altid den tunge ende nedad, fordi den pålægger de små indtægter større procentvise udgifter end de større. Dog kan den indirekte beskatning i ganske enkelte tilfælde ramme borgerskabet, f.eks. indirekte beskatning af borgerskabets luksusforbrug.

For de direkte skatters vedkommende er det derimod i en vis udstrækning muligt at gennemtvinge en skærpet progression, som letter byrden for de mindre og gennemsnitlige indtægter, og som gør indhug i indtægter, der reelt for en vis del hidrører fra udbygningen af arbejderklassen. Men

disse muligheder begrænses af de mange fradragsmuligheder, der eksisterer for borgerskabet. Disse fradrag har samtidig en ideologisk funktion. De fremmer splittelsen i arbejderklassen, der gennem småspekulation i fradrage forsøges gjort til forsvarere af et skattesystem, der reelt kun tjener borgerskabet.

Ud fra disse skattepolitiske synspunkter kræver KAP:

**En forhøjelse af bundfradraget! Dyrtidsregulering af bundfradraget! Ingen skat på folke-, invalide- og enkepensioner! Ingen skat på uddannelsesstøtten!*

**For en afskaffelse af moms 'en og fjernelse af andre indirekte afgifter! Som første skridt: Væk med moms 'en på maden!*

**For en forøget beskatning af arbejdsfrie indtægter (såsom renteindtægter, aktieudbytter og spekulationsgevinster)! For en skærpet kamp mod skattefiduser!*

**For beskatning af fonds og øget selskabsbeskatning!*

**For en forøget beskatning af spekulationsgevinster fra jord og fast ejendom, som søges realiseret ved salg eller genbelåning!*

**For en skærpet progression for de højeste indtægter; for en forlængelse af proportionalstrækket; for progression i de direkte kommunale og amtskommunale indkomstskatter! Væk med enhver rest af sambeskatningen!*

**For en afskaffelse af opsparingsfremmende fradrag og lignende fradrag, der i hovedsagen tilgodeser folk med store indtægter (f.eks.*

livsforsikringsordninger, selvpensioneringsordninger og etablerings konti)!

**For en forhøjelse af formuebeskatningen!*

**Væk med beskatningen af boligen!*

6. Forsvar boligvilkårene — Bekæmp splittelsen mellem ejere og lejere!

Gennem de sidste 12 år er boligudgifterne steget voldsomt. Boligudgifterne udgør idag efter skatten den største post på arbejderfamiliens budget. Det er den kraftige spekulation i jord og boliger, der har ført til disse stigninger.

Staten har med socialdemokratiske regeringer i spidsen udnyttet svækkelsen i arbejderklassen til at give næsten frit løb for denne spekulation i boligbehovene. Huslejusteruleringen i det ældre private og kommunale udlejningsbyggeri, som har lagt loft over huslejerne, er fjernet helt i store dele af landet og delvist i resten af landet. De statslige støtteordninger til det sociale boligbyggeri og kol-

legierne, som har holdt huslejustigningerne noget i ave, nedtrappes. Det ældre sociale boligbyggeri er blevet pålagt særskatter, og boligsikringen udhules.

Men spekulationen i boligerne er først og fremmest blevet forstærket gennem den vældige udvidelse af ejerboligernes andel af markedet. Her findes der intet reelt loft over boligprisen. Langt over halvdelen af boligerne i Danmark er idag ejerboliger, og denne andel stiger. Staten har systematisk fremmet denne udvikling gennem tilladelse til udstykning af det private udlejningsbyggeri til ejerlejligheder. Og gennem sin fast-

holdelse af den såkaldte *parcelhusskattefordel*, som giver fradragsret for de store renteudgifter på lån, der er taget for at købe eget hus eller som har dækning i værdistigninger i huset. De første år sidder nye ejerboligejere meget dyrt, men derefter vil boligudgiften være svagt faldende, selvom den fortsat er høj. Har ejerne dog ikke senere mulighed for at spekulere i værdistigningen i sit hus, stiger boligudgiften igen på grund af den såkaldte *lejeværdi*, dvs. den skattemæssige fastsættelse af værdien af egen bolig, og på grund af de stadigt stigende ejendomsskatter. Huslejerne i nyt socialt boligbyggeri stiger derimod eksplosionsagtigt over årene, og samtidig er dette byggeri blevet skåret ned til knapt 20% af den årlige boligproduktion. Flertallet af arbejderklassen er dermed blevet tvunget til at købe egen bolig.

Arbejderklassen har ikke gavn af denne udvidelse af ejerboligmarkedet. Boligproblemerne er på dette marked gjort til hver enkelt købers private problem uden mulighed for at dæmme op for spekulationen. Kapitalen spekulerer alt hvad den kan i dette marked: grundpriser, byggeomkostninger og lånerenter presses til det yderste. Selv »parcelhusskattefordelen« forvandles til en fordel for kapitalen. Den bliver regnet ind som højere huspriser, dyrere lån og lignende. Spekulationen puffer samtidig inflationen opad. Det rammer arbejderklassen, da der ikke er fuld lønkomensation for prisstigningerne.

Andelsboliger kan i en konkret situation være en løsning, hvor der f.eks. eksisterer en trussel om udstykning i ejerlejligheder og dermed forøgede boligudgifter, men på langt sigt arbejder KAP for, at andelsboliger omdannes til lejeboliger.

Samtidig med at boligudgifterne stiger, spekuleres der også i boligernes kvalitet. De nye boliger bliver mindre. Husenes holdbarhed nedsættes. I den gamle og nedslidte boligmasse stiger behovet for byfornyelse. Helt op til 400.000 af landets godt 2 millioner boliger skønnes at være modne til nedrivning eller moderniseringer. Med krisens gennemslag har boligproduktionen været faldende.

Staten har ført en politik, der åbner op for, at store dele af »byfornyelsen« bliver *fupmoderniseringer*, som skal berede vejen for udstykning i ejerlejligheder. Og den officielle byfornyelsespolitik har hovedsagelig bestået i at skaffe plads til nyt, tæt og dyrt bolig- og erhvervsbyggeri.

De omfattende angreb på arbejderklassens boligvilkår presses igennem ved hjælp af en omfattende »del-og-hersk«-politik, hvor staten bruger den økonomiske støtte til boligforbruget til at spille dele af arbejderklassen ud mod hinanden. Lejere søges spillet ud mod ejere af egen bolig, fordi ejerne gennem »parcelhusskattefordelen« får større støtte til boligforbruget end lejerne. Højere lønnede arbejdere i egen bolig spilles ud mod ejere med lavere lønninger, fordi de højestlønnede får

størst »skattefordel« på grund af indretningen af indkomstskattesystemet. Ejere af egen bolig søges spillet ud mod hinanden ved opfordringer til at hive små spekulationsgevinster hjem på hinandens bekostning ved salget af deres huse. Og endelig spilles gamle og nye ejere af egen bolig ud mod hinanden ved at lade nyere boligens lejeudgifter stige kraftigere end gamles.

Samtidig hermed gødes jordbunden for styrkelsen af en splittende småbesidderideologi, der fremmer og forsværer spekulation i ejendomsbesiddelsen. Det slører de sammenhænge på boligmarkedet, der er årsag til de store boligudgifter, på ejerboligen såvel som på lejerboligen.

Fremskridtspartiet, CD, De konservative, Kristeligt Folkeparti og Venstre søger at udnytte disse modsætninger. De siger, at »*det er rimeligt med en gevinst på sin investerede kapital*«, og at de frie markedskræfter derfor burde råde på hele boligmarkedet. Socialdemokratiet i ledelsen af LO, kooperationen og de sociale boligselskaber prøver at lægge ejerne af egen bolig for had. De siger, at årsagen til, at lejerboligen er så dyr i dag, er, at ejerne af egen bolig får for stor en del af den statslige boligstøtte. Ved hjælp af den såkaldte »solidariske boligpolitik« vil de have midlerne omfordelt på bekostning af de nuværende ejere af egen bolig. Denne politik sigter i virkeligheden ikke på at dæmme op for spekulationen i boligen, men på at øge deres egen andel af den gennem det sociale boligbyggeri. DKP, SF og dele af VS bærer også ved til denne »solidariske boligpolitik« ved at støtte forhøjede skatter på de nuværende ejere af egen bolig ud fra argumenter om en mere »retfærdig« fordeling af boligstøtten. Samtidig spreder de illusioner om, at en »samlet retfærdig boligreform« i arbejderklassens interesse kan gennemføres ved hjælp af Socialdemokratiet under kapitalismen.

KAP mener, at *langsigtede* krav i boligkampen under kapitalismen må bygge bro over splittelsen i arbejderklassen på boligområdet. Der må derfor kæmpes på to felter samtidig: For *det første* må arbejderklassen kæmpe for *så mange, så gode og billige boliger som muligt*. Det gælder på hele boligområdet, også for de *eksisterende* dele af ejerboligsektoren, som bebos af arbejderklassen. Det kræver indgreb mod boligspekulationen og øgede statslige midler til boligforbruget. For *det andet* må splittelsen af arbejderklassen på boligområdet bekæmpes. Udbredelsen af *ejerboligerne må bremses*, og i stedet må *lejeboligerne begunstiges*, da det bedst vil kunne øge den fælles kampkraft og dæmme op for spekulationen i boligerne. Men det må ske på en sådan måde, at det ikke rammer de eksisterende ejere af egen bolig i form af øgede boligudgifter.

Ud fra dette vil KAP kæmpe for, at følgende krav opfyldes *på langt sigt*:

**For at holde stigningerne i boligudgifterne
nede:*

— at værdistigninger på jord og fast ejendom anvendt til boligformål, som ikke er begrundet i egentlige forbedringer af boligerne, ikke kan realiseres ved huslejeforhøjelser, salg eller genbe-låning.

— at udstykningen i ejerlejligheder forbydes.

— at momsen på byggematerialer fjernes for at sikre lavere boligudgifter.

— at si i ten tvinges til at sikre lavere ensartede finansieringsudgifter ved opførelse af udlejningsbyggeri for at sikre lavere huslejer.

— at boligsikringen udbygges, således at den reelt sikrer de økonomisk svagest stillede et minimum af et rum pr. person plus et fælles rum pr. bolig til en lav del af husstandsindkomsten. **For at øge byfornyelsen og boligkvaliteten til gavn for arbejderklassen:*

— at kvalitetskravene til byggeriet skærpes, sådan at boligernes levetid igen øges.

— at udlejningsbyggeriet øges for at sikre, at der er mindst et rum pr. person plus et fællesrum pr. bolig samtidig med, at bygningsreglementets arealkrav overholdes.

— at byfornyelsen fører boligerne frem til en minimumsstandard, hvor de er vedligeholdte, brandsikrede, isolerede og med bad, WC og central varmekilde. *

— at byfornyelsen i de ældre boligkvarterer og de nye boligkvarterer skal opfylde behovene for lys, luft, friareal og institutions- og service-muligheder i tilknytning til boligerne.

— at staten tvinges til at øge sin finansieringsstøtte til byfornyelse og moderniseringer for at holde huslejerne nede i de moderniserede lejligheder.

**For at overvinde splittelsen på boligområdet:*

— at udbredelsen af ejerboligerne bremses, og at der i stedet bygges udlejningsboliger.

— at muligheden for at realisere spekulationsgevinster ved salg eller genbelåning af egen bolig fjernes.

— at lejeværdien af egen bolig og fradragsretten for renter med dækning i boligen gradvis afvikles, uden at det øger boligudgifterne. Ved fraflytning må de eksisterende ejere sikres mod økonomiske tab af staten mod boligernes overgang til udlejningsboliger.

Dette sidste bliver nødvendigt, hvis ejerne ikke skal lide meget store tab. Ved en ophævelse af fradragsretten for renter med dækning i boligen vil ingen have råd til at købe eller bo i eget hus. Konsekvensen vil blive at husene falder i værdi, og her må staten træde til med sikkerhed for, at husene bliver udlejningsboliger.

Kamp for disse krav vil kunne være med til at samle arbejderklassen for at holde boligudgifterne og boligspekulationen noget i ave, ligesom det vil kunne rette noget op på bolig mangelen og boligkvaliteten. Men det vil ikke fjerne spekuleringen endeligt, da den vil kunne flytte til andre dele af

boligproduktionen. Ligeledes vil der fortsat ske profittilegnelse i boligproduktionen, og staten og kapitalen vil fortsat forsøge at udnytte boligsektoren i den økonomiske politik til overgreb på arbejderklassen. Først socialismen vil endelig kunne fjerne spekuleringen og profittilegnelsen i boligerne. Og først under socialismen vil der kunne gennemføres en samlet bolig- og byfornyelsesplanlægning i sammenhæng med en opbremsning af de store byområders vækst og en mere lige økonomisk udvikling i det danske land.

Angrebene på boligområdet er en del af statens krisepolitik. Og for boligkampen såvel som på andre områder må arbejderklassen udover at rejse langsigtede perspektivkrav også samle sig om en *forsvarskamp* i dag.

KAP mener, at forsvarskampen på boligområdet i dag må omfatte kampen for huslejestop i udlejningsbyggeriet, for stop i stigninger i boligudgifterne i ejerboligerne, for at byggeskader ikke skal betales af lejere og ejere af egen bolig, mod faldet i nyopførelse i udlejningsboliger og boliger til unge, mod udstykning i ejerlejligheder, mod fupmoderniseringer, for tvangsudlejning af tomme lejligheder, for vedligeholdelse og brandsikring, for nedrivning af brandfælderne før al anden sanering, for moderniseringer på lejernes vilkår.

Overfor den kamp, som foregår på boligområdet, har staten svaret igen ved at kriminalisere blokadevåbnet og ved at undergrave husleje-bojkotvåbnet gennem stramminger i boligsikrings- og bistandsloven. KAP støtter kampen mod kriminalisering af boligkampen og mener, at der må kæmpes for at skabe en direkte aktionsret på boligområdet på længere sigt. I den øjeblikkelige situation står bojkot- og blokadevåbnet centralt i boligkampen.

Kampen for kravene på boligområdet må rejses og støttes i alle relevante sammenhænge. Men kampen må først og fremmest »rejses i boligkvarterer«. Her støtter KAP dannelsen af slagkraftige lejer- og beboerforeninger, hvor der ingen findes. Hvor de findes, går KAP ind i de eksisterende, og arbejder for deres medlemskab af LLO, Lejernes Landsorganisation, som er den største organisation på boligområdet. Den er under ledelse af socialdemokrater, hvoraf nogle selv har direkte profitinteresser i boligbyggeriet og derfor tilhører borgerskabet. De prøver at stække boligkampen ved at binde lejerforeningerne til staten og de sociale boligselskaber og til Socialdemokratiets såkaldte »solidariske boligpolitik«. KAP vender sig mod dette og vil i LLO arbejde for, at der skabes en opposition mod den førte politik. Målet må være slagkraftige lejer- og beboerforeninger uafhængige af stat, kommune og boligselskaber.

**Forsvar boligvilkårene.^f*

**Flere, bedre og billigere boliger!*

**Bekæmp huslejestigninger!
 *Brems udbredelsen af ejerboliger - for
 begunstigelse og forøgelse af lejerboliger!
 *Byggesjusk skal ikke betales af lejerne!
 *For tvangsudlejning af tomme
 lejligheder!*

**Stop for udstykning i ejerlejligheder!
 *Mod fupmoderniseringer!
 *Mod kriminalisering af boligkampen!
 *For slagkraftige, uafhængige
 beboerfor-
 eninger!*

7. Forsvar reallønnen — bekæmp arbejdsløsheden!

To vigtige elementer i det krisepolitiske angreb på arbejderklassen er det indkomstpolitiske angreb på reallønnen og den stigende massearbejdsløshed. Disse to ting går hånd i hånd. Borgerskabet anvender den massive og permanente massearbejdsløshed til en effektiv splittelse af arbejderklassen. De arbejdsløse hanes og mistænkeliggøres, og borgerskabet søger ikke længere at give indtryk af vilje til at afskaffe arbejdsløsheden, men erklærer, at vi må leve med den. Over for de arbejdsløse, som ofte står svagt og isoleret, hedder det, at arbejdsløshedstallet ville være lavere, hvis færre drev den af på dagpengene og gad tage arbejde, og over for folk i arbejde spilles der på frygten for at blive arbejdsløs. F.eks. sættes lønstop som betingelse for fortsat drift af virksomheder. Resultatet af denne effektive splittelsespolitik er et hårdt angreb på såvel de arbejdendes som de arbejdsløses levevilkår.

Så længe der er kapitalisme i Danmark, kan der ikke opnås fuld beskæftigelse. For kriser kan ikke undgås under kapitalismen, og med kriser følger øget arbejdsløshed. Derfor er kampen for de arbejdsløses levevilkår en vigtig opgave.

Understøttelsen dækker ikke den tabte arbejdsfortjeneste, og tidsbegrænsninger i understøttelsen rammer bl.a. de langtidsledige, så de må gå på bistandshjælp med reallønsnedgang til følge.

Der gennemføres central EDB-registrering af de arbejdsløse for at kunne ramme bestemte grupper med nedskæringer. I første række skal kvinderne tvinges ud af arbejdsmarkedet. Arbejdsløse med børnepasningsvanskeligheder risikerer at miste understøttelsen, og deltidsansatte fuldtidsforsikrede skal fratages den supplerende understøttelse. Besparelserne rammer også akkordarbejdere, som på ledige dage skal miste understøttelsen, indtil deres indkomst er kommet ned på et »rimeligt« gennemsnit. Reglerne for at opnå understøttelse strammes, og mulighederne for at modtage undervisning begrænses.

Efterlønsordningen tjener til at skubbe ældre arbejdere ud og beskære deres levevilkår.

Alt dette pynter på statistikken, men ikke på arbejdsløsheden.

Samtidig yder staten gennem jobtilbudsordningen til langtidsledige, der falder for 26-ugers reglen, direkte tilskud til arbejdsgiverne. Og ordningen garanterer ikke andet, end at de langtidsledige ryger helt ud, hvis de ikke tager det tilbudte arbejde, uanset hvad det er, og hvor i landet det er.

Oven i dette lægger mange fagforeningsledelser hindringer i vejen for, at de arbejdsløse organiserer sig i demokratiske arbejdsløshedsudvalg. Men netop en sådan organisering er nødvendig for at kunne overvinde isolationen og tage kampen op.

KAP arbejder for kravene om fuld dækning af tabt arbejdsfortjeneste, fjernelse af alle tidsbegrænsninger i understøttelsen og anvisningen tilbage til fagforeningerne på længere sigt, KAP rejser idag kamp imod forringelserne af de arbejdsløses stilling og krav om afskaffelse af 26-ugers reglen og anvisning efter princippet længst ledig — først i arbejde, og KAP arbejder for, at der dannes demokratiske arbejdsløshedsudvalg. Desuden kæmper KAP for, at der udbetales understøttelse uanset tidligere arbejde og imod loven om, at arbejdsløse kan sendes til alle egne af landet til anvist arbejde.

Selvom fuld beskæftigelse først kan opnås under socialismen, hvor der ikke længere findes kriser og arbejdsløshed, kan beskæftigelsen gennem mobilisering og kamp forsvares på nogle områder. Der kan rejses krav om nej til massefyringer og profitlukninger og for fortsat produktion på profittens bekostning. Fyringer og øget arbejdspris kan bekæmpes gennem kamp mod overarbejde, tempoopskruninger og rationaliseringer og for nedsat arbejdstid med fuld lønkomensation. Derfor arbejder KAP for 35-timers arbejdsuge på længere sigt.

Udover sådanne krav arbejder KAP for igangsættelse og forøgelse af offentlige arbejder, som mindsker arbejdsløsheden, og som så vidt muligt forbedrer arbejderklassens levevilkår.

Ved overenskomsterne må der i denne situation rejses et sæt krav, der tilsammen udgør et for-svarsprogram over for de angreb, der rammer arbejderklassen såvel gennem arbejdsløsheden

som på reallønnen. Et forsvarsprogram, der med udgangspunkt i en vurdering af styrkeforholdet mellem klasserne og af, hvad der kan skabes bred opbakning omkring, hverken er overhud i den aktuelle situation eller halehæng i forhold til LO's politik.

Der må stilles krav om forsvar af reallønnen, af løfteparagraf, lønglidning og dyrtidsordning, for udbetaling af de indefrosne dyrtidsportioner, og der må kæmpes imod den såkaldte »solidariske lønpolitik«, der blot omfordeler byrderne indenfor arbejderklassen.

Så længe indkomstpolitikken næsten uantastet får lov at gå igennem, er tiden ikke inde til at rejse omfattende modoffensiver. Arbejderklassen må i første omgang forsvare sig imod yderligere angreb. Alene at gennemføre et samlet forsvarsprogram er en kamp af længere varighed.

Men indkomstpolitikken kan og må også idag gennembrydes ved lokalt at gå til kamp på trods af fredspligten inden for overenskomstperioden. Sådanne kampe må ydes al mulig støtte gennem solidaritetsarbejde på arbejdspladserne, i klubberne, i fagforeningerne og gennem strejkestøttekomiteer. Der må kæmpes for enhed mellem alle lag af arbejderklassen, mellem arbejdende og arbejdsløse, og mellem færdiguddannede og uddannelsessøgende.

Strejkestøttekomiteerne er et nødvendigt supplement i dag, så længe solidariteten ofte ikke kan finde udtryk gennem fagforeningerne. Samtidig har støttekomiteerne en fagoppositionel funktion vendt imod de politiske kræfter i fagforeningerne, som modarbejder solidaritetsarbejde.

Kampen for at forsvare reallønnen hæmmes af den øgede kriminalisering af arbejderklassens muligheder for at kæmpe og af de stigende angreb på de demokratiske rettigheder. Desuden svækkes kampmulighederne til stadighed af det eksisterende klassesamarbejdsfundament med alt, hvad det indebærer af Hovedaftale, fredspligt, forligs-mandslov, Arbejdsret, Voldgiftssystem osv. Dette system har gennem bøder og udsættelse af aktioner til formål at disciplinere arbejderklassen og svække dens kampkraft.

KAP arbejder for at fjerne hele dette klassesamarbejdsfundament. Men det er en tung sten at flytte, som kræver, at store dele af arbejderklassen er mobiliseret. Det er en langsigtet kamp, som idag må påbegyndes ved at kæmpe på trods af dette system og ikke lade sig disciplinere af det, ved i stigende grad at sidde Arbejdsrettdomme

overhørig og strejke bod væk og boykotte Arbejdsretten.

I den forbindelse vender KAP sig også imod den faglige linie, som fremføres af bl.a. DKP, og hvorefter kampen skal føres som *forhandling-mæglingaktion*. I det midterste led, mæglingen, lægges der op til, at en tredje, uvildig, instans skal træde ind og mægle mellem arbejderklassen og borgerskabet. Heri åbnes der op for, at der kan skabes en slags neutral arbejdsretslig lovgivning. Overhovedet er forestillingen om mægling meget udbredt. Således er der forestillinger om, at f.eks. 10-mandsmøder er mægling, eller at en hovedorganisations indgriben i en lokal konflikt skulle være udtryk for mægling. Men resultatet vil blive til fordel for enten den ene eller den anden part i konflikten.

I klassesamfundet Danmark findes en sådan neutral mæglingsmulighed ikke. Et arbejdsretsligt system vil altid være på kapitalismens præmisser, eftersom statsmagten er i hænderne på borgerskabet. Derfor mener KAP, at kampen på arbejdspladserne må føres efter *linien forhandling - aktion*.

** For fuld dækning af tabt arbejdsfortjeneste - væk med alle tidsbegrænsninger i understøttelsen - anvisningen tilbage til fagforeningerne!*

** Forsvar de arbejdsløses stilling - afskaf 26-ugers reglen - anvisning efter princippet »længst ledig - først i arbejde«!*

** Dan demokratiske arbejdsløshedsudvalg!*

** Bekæmp overarbejde • nedsat arbejdstid med fuld lønkomensation. For 35-timers arbejdsuge!*

** Igangsæt offentligt arbejde, der gavner arbejderklassen!*

** Forsvar reallønnen, dyrtidsordningen, løfteparagraffen og lønglidningen! * Gennembryd krisepolitikken lokalt!*

** For udbetaling af indefrosne dyrtidsportioner!*

** For udbetaling af arbejdsløshedsunderstøttelse uanset forudgående arbejde!*

** Styrk solidaritetsarbejdet på arbejdspladserne, i klubber, i fagforeninger og gennem strejkestøttekomiteer!*

** Enhed arbejdende, arbejdsløse og uddannelsessøgende!*

** Boykot Arbejdsretten, strejk bod væk - afskaf Arbejdsret og Hovedaftale - bekæmp klassesamarbejdet!*

** For faglig kamp efter linien forhandling - aktion!*

8. Gør fagforeningerne til kamporganisationer!

Fagforeningerne er arbejderklassens vigtigste redskab i kampen på arbejdspladserne. Det anses for at være en grundlæggende solidarisk handling at være fagligt organiseret, og den helt overvejende del af den danske arbejderklasse er organiseret i enhedsfagbevægelsen. Fagforeningerne er en vigtig position for arbejderklassen. Uden den ville arbejderklassen stå spredt og uorganiseret og dermed svagere over for kapitalisterne.

Men fagbevægelsen er idag langt fra at kunne opfylde denne funktion. Organisatorisk og politisk er fagbevægelsen gennemsyret af classesamarbejde, og gennem bl.a. et classesamarbejdsfundament af Hovedaftale, fredspligt, forligsmandslov, Arbejdsret og voldgiftssystem er fagbevægelsen med tusind bånd knyttet til stat og kapital. Tilmed går der i dag et classeskel gennem dansk fagbevægelse, hvor kun klubber og fagforeninger stadig er arbejderklassens interesseorganisationer. De faglige ledere i LO-toppen og de store forbundstoppe tilhører borgerskabet. De har egen økonomisk interesse i at bevare udbygningen af arbejderklassen, og de bygger deres magt på udbredelsen af reformismen og classesamarbejds-ideerne i arbejderklassen.

Disse faglige ledere, som aktivt bakker op bag indkomspolitikken, søger i stigende grad at forvandle alle dele af fagbevægelsen fra at være arbejderklassens interesseorganisationer til at blive borgerskabets redskaber for gennemførelsen af krisepolitikken.

KAP arbejder i fagforeningerne med det sigte at forsvare fagforeningerne mod denne udvikling og på længere sigt genskabe og forvandle dem til organisationer, der slås for medlemmernes interesser, altså at gøre fagforeningerne til kamporganisationer. Det gælder både med henblik på kampen for at sælge arbejdskraften så dyrt som muligt, og i kampen for socialismen, hvor kæmpende fagforeninger vil være en nødvendig og afgørende faktor til at mobilisere masserne i revolutionen.

Derfor må fagforeningerne også kunne tage andre spørgsmål op end snævert faglige, herunder udenrigspolitiske, boligpolitiske, skattepolitiske o.a. spørgsmål. Men det må ske som følge af medlemmernes eget ønske og ikke som bestyrelsens kollektive indmeldelse af medlemmer — hen over deres hoveder — i forskellige venskabsforeninger og solidaritetskomiteer, sådan som det praktiseres idag af mange DKP-ledede fagforeninger.

Kampen inden for fagforeningerne mellem

en klassekampspolitik og en classesamarbejdspolitik former sig som en kamp for at gøre fagforenin-

gerne til enten kamporganisationer for arbejderklassen eller redskaber for indkomstpolitikken. Denne politiske modsætning i fagforeningerne kan der ikke bygges bro over. Den er uforsonlig. Arbejdet for at forvandle fagforeningerne til kamporganisationer former sig fra top til bund som en benhård fagoppositionel kamp for at fravriste klassesamarbejdere og reformister deres indflydelse. Medlemmerne må skridt for skridt erobre klub efter klub, fagforening efter fagforening.

Den fagoppositionelle kamp er kun ringe udviklet i dag. Socialdemokratiet styrker sine i forvejen stærke positioner i fagbevægelsen. Den ringe utilfredshed, der opstår med den socialdemokratiske reformisme, opsuges hurtigt at et »venstrereformistisk« lag af fagforeningsfolk, som bl.a. består af DKP'ere og SF'ere, og som oftest støttes af dele af VS.

Dette lag spiller på modsætningen til Socialdemokratiet, men kun for at bryde Socialdemokratiets monopol og styrke deres egen stilling. De udgør ikke nogen slagkraftig opposition til Socialdemokratiet, men tager tværtimod samarbejdet med socialdemokraterne som det grundlæggende, og de har selv en mere eller mindre klart formuleret reformistisk linie.

DKP'erne har f.eks. som mål at kæmpe for et såkaldt »antimonopolistisk« Danmark. Her er det ikke arbejderklassen, som med magtanvendelse har styrtet borgerskabet, men angiveligt en bred folkelig antimonopolistisk kraft, der har sat pengemagten i skak, så der hverken hersker kapitalisme eller socialisme endnu. En sådan strategi strider mod den kapitalistiske økonomis natur, og den nærer illusioner om borgerskabets statsmagt. Resultatet bliver en udvikling frem mod en endnu mere statslig monopolkapitalisme i Danmark, og at arbejdskampe i dag ofte stoppes, så snart de retter sig imod Socialdemokratiet eller statsmagten.

Med den socialdemokratiske reformismes store indflydelse og med venstrereformismens indflydelse må arbejdet for at forvandle fagforeningerne til kamporganisationer i høj grad starte på lokalt plan i dag. Den fagoppositionelle kamp starter i det små på generalforsamlingerne og frem for alt i klubberne, foruden på arbejdspladserne og i den offentlige debat.

Klubberne er i dag det vigtigste forum for denne kamp. Fremgang her er en vigtig forudsætning for at rejse den fagoppositionelle kamp i fagforeningerne som sådan. Hvor der i dag endnu ikke findes klubber, er det som hovedregel en central opgave

at danne klubber og skridt for skridt opbygge et solidt klubarbejde.

Organisationsprocenten i Danmark er meget høj. Men der er stadig dele af arbejdsstyrken — især kvinder — som ikke er fagligt organiseret. For disse grupper på arbejdsmarkedet er det en vigtig kamp at sikre sig, at alle organiseres.

Fagforeningernes afvæbning som redskaber for arbejderklassen og deres stigende brug som redskaber for indkomspolitikken følges i stigende grad af overgreb mod demokratiet i fagforeningerne, sådan som de nye love i Metalarbejder-

forbundet er et eksempel på. En meget vigtig del af arbejdet for at forvandle fagforeningerne til kamporganisationer — og ikke mindst af klubarbejdet — er derfor at forsvare og udvide demokratiet.

**Bekæmp klassesamarbejdet!*

**Forsvar demokratiet i fagforeningerne!*

**Dan klubber!*

**Styrk klubarbejdet og den fagoppositionelle kamp - gør fagforeningerne til kamporganisationer!*

9. Nej til Atomkraft!

Danmark er idag næsten 100 pct. afhængig af energitilførsel udefra. Energiforsyningen er samtidig en central forudsætning for dansk produktion. Energisektoren er i alle moderne samfund en nøglesektor i produktionen og derfor yderst velegnet til at opnå kontrol med store dele af samfundslivet. Dette stiller Danmark i et kraftigt afhængighedsforhold over for udlandet.

Borgerskabet bortforklarer denne afhængighed ved at tale om energisvineri og om, at det er arbejderklassens private energiforbrug, der er årsag til energisvineriet. Men det er borgerskabet selv og den kapitalistiske profitproduktion, der er ansvarlig herfor. Og energibesparelserne rammer især arbejderklassens private energiforbrug, mens industrien ofte går fri.

Energipolitikken præges af det store udsalg af Danmarks uafhængighed. Danmark er afhængig af de store multinationale oliemonopoler. Danmarks energiforskning tager helt utilstrækkelige hensyn til udviklingen af vedvarende energikilder. Danmark har solgt ud af olie- og gasforekomsterne i Nordsøen og på det grønlandske folks vegne også af de grønlandske energiforekomster.

KAP mener derfor, at dansk energipolitik må forbindes med kampen for et alliancefrit Danmark, med kampen for national uafhængighed.

KAP vender sig imod indførelsen af atomkraft dels på grund af, at det vil fastholde Danmarks energimæssige afhængighed, dels på grund af de sikkerheds- og miljøproblemer, der er forbundet med atomkraft.

Atomkraften er i langt større grad end andre energiformer såvel ressourcemæssigt som teknologisk kontrolleret af ganske få imperialistiske magter. Atomkraften er teknisk kompliceret, og teknologierne er så specialiserede, at producenterne stort set er uerstattelige. Atomkraften vil derfor betyde øget afhængighed i alle led fra selve atomkraftværket, over produktionen af

brændsels-

elementer og til behandling af affaldet. Disse forhold adskiller sig fra andre energiformer som olie, naturgas og kul, hvor der er muligheder for tosidede aftaler udenom de multinationale selskaber, og mellem 3. verdens-lande indbyrdes. Indførelse af A-kraft vil betyde øget energipolitisk afhængighed af supermagterne og af andre imperialistiske magter, f.eks. de store EF-monopoler, og det vil betyde øget økonomisk udbytning, politisk afhængighed og undergravelse af Danmarks nationale suverænitet.

Alvorlige er også de omfattende og uoverskuelige sikkerheds- og miljøkonsekvenser, der er i forbindelse med atomkraften. Problemet med det radioaktive affald og de udslip, der finder sted fra atomkraftværker, taler deres dystre sprog herom. Under kapitalismen er det produktion for profit, der bestemmer frem for sikkerhedsmæssige hensyn, og arbejderklassen er nødt til at føre en hård kamp for øget sikkerhed. Under den kapitalistiske produktion og under imperialistisk afhængighed kan sikkerheds- og miljøproblemerne i forbindelse med atomkraften derfor ikke løses. Disse problemer løses heller ikke automatisk i det socialistiske samfund. KAP er imod atomkraft, så længe sikkerheds- og miljøproblemerne ikke er virkelig løst. Naturligvis må også miljøsvineriet i forbindelse med de nuværende energiformer bekæmpes.

Hertil kommer, at investeringer i atomkraft ikke umiddelbart lade sig omstille til andre energiformer, og endelig kan indførelse af atomkraft understøtte en fascistisk udvikling, hvor de demokratiske rettigheder undergraves, og hvor der indføres politistatstilstande af hensyn til »sikkerheden«.

Aktuelt støtter KAP kravet 'Væk med Barsebäck', fordi dette værk udgør en direkte trussel mod halvdelen af Danmarks befolkning og store dele af vor landbrugsjord.

KAP arbejder for, at der ikke træffes nogen

beslutning om at indføre atomkraft. Hvis folketinget træffer beslutning om indførelse af atomkraft, stiller KAP krav om at spørgsmålet afgøres ved en folkeafstemning. Samtidig må den videre kamp forberedes, hvis en eventuel folkeafstemning ender med et ja, eller hvis atomkraften indføres udenom en folkeafstemning.

KAP stiller sig positivt til udnyttelsen af naturgas, fordi alene de kendte gasforekomster kan dække ca. 20 pct. af energibehovet i 20 år og dermed mindske Danmarks energiafhængighed, og fordi gassen kan installeres sådan, at den ikke står i vejen for udviklingen af de vedvarende energikilder. KAP går i øvrigt ind for udviklingen af et flerstrengt energiforsyningssystem, fordi det vil øge vores mulighed for at forsvare vores uafhængighed.

Som et led i kampen for Danmarks nationale uafhængighed kræver KAP Nordsøgassen nationaliseret og retten til udnyttelse frataget Dansk Undergrunds Consortium. Ikke fordi nationalisering i sig selv i det kapitalistiske Danmark vil sikre Danmarks suverænitet på energiområdet, men fordi kampbetingelserne herfor vil forbedres. Samtidig stiller KAP krav om, at gas og olie fra den danske havundergrund kommer til Danmark.

Som et alternativ til Danmarks energimæssige afhængighed af større imperialistiske magter vil KAP arbejde for to-sidede aftaler om energiforsyning først og fremmest med 3. verdens-lande, men også med 2. verdens lande, og udenom de store multinationale selskaber. KAP vil tilsvarende arbejde imod supermagternes og andre imperialistiske magters bestræbelser på eneherredømme på energiområdet.

KAP rejser krav om udtræden af IEA, der står for International Energi Agentur, og som er en sammenslutning af 18 OECD-lande, hvorigennem USA forsøger at skabe en front vendt imod OPEC-landene — dvs. de olieproducerende lande, som har sluttet sig sammen — ved bl.a. at gå imod direkte aftaler fra et medlemsland og til en af de olieproducerende nationer.

Endvidere stiller KAP krav om udtræden af Euratomsamarbejdet, hvorigennem Danmark er forpligtet til at være medfinansierende af de øvrige EF-landes atomkraftprogrammer. Desuden forpligter medlemsskabet Danmark til at »EF-kol-lektivisere« de danske, og hermed også de grønlandske, energiforekomster. KAP støtter udviklingen af de såkaldt vedvarende energikilder, som er både ubegrænsede og forureningsfri, og KAP kræver øget forskning og investering i projekter for vedvarende energi.

**Nej til atomkraft!*

**Ingen beslutning om atomkraft uden en folkeafstemning!*

**Væk med Barsebäck!*

**Nationalisér Nordsøgassen og Nordsøolien - gassen og olien til Danmark!*

**For to-sidede energiaftaler med Den tredie og Den anden Verdens lande uden om de multinationale selskaber - nej til supermagternes og andre imperialistiske magters energiherrødomme!*

**Udtræden af International Energi Agentur og Euratom!*

**Ja til naturgas og vedvarende energi - flere midler til forskning heri!*

10. For kvindernes ligestilling og frigørelse!

Arbejderkvinderne er i det kapitalistiske Danmark ikke alene undertrykt som en del af arbejderklassen, men også ekstra undertrykt og ekstra udbyttet som kvinder. Derfor kæmper KAP mod kvindeundertrykkelsen med kvindernes frigørelse som mål. Dette mål kan først opfyldes under socialismen, hvor arbejderklassen har magten, og hvor man bevidst kan arbejde med at sikre kvindernes fulde deltagelse i samfundets liv på alle områder.

Kvindeundertrykkelsen under kapitalismen viser sig dels som en arbejdsdeling og dermed uligestilling mellem arbejderklassens mænd og kvinder, derved at kvinderne, fordi de føder børn, traditionelt har hovedansvaret for familien. Og dels som kapitalens udnyttelse af denne arbejdsdeling til særlig hård undertrykkelse og udbytning af

arbejderkvinderne.

Kampen mod kvindeundertrykkelsen må derfor føres både mod kapitalens ekstra undertrykkelse og udbytning af arbejderkvinderne og som en kamp inden for arbejderklassens egne rækker imod uligestillingen mellem mænd og kvinder. Kampen for ligestilling retter sig dermed imod den særlige kvindeundertrykkelse og er en kamp for enhed i arbejderklassen.

I den nuværende krise rammes kvinderne ekstra hårdt. Dels tager borgerskabet alle midler i brug for at tvinge kvinderne ud af produktionen og dels rammes en række traditionelle kvindeerhverv ekstra hårdt af krisen. Arbejdsløshedstallene er derfor procentvis langt højere for kvinder end for mænd.

Nedskæringerne på institutionsområdet rammer familierne, og da kvinderne er »løsest tilknyttet« arbejdsmarkedet, bliver det dem, der igen skal

tage slæbet med børn og hjem. Og når hun ikke kan dokumentere, at børnene bliver passet, så fratages hun understøttelsen, fordi hun ikke længere »står til rådighed for arbejdsmarkedet«.

For at kvinder på lige fod med mænd skal kunne deltage i samfundslivet og i kampen for socialismen er det nødvendigt at rejse krav om lige betingelser. Det gælder kamp for lige ret til alt arbejde, for ligeløn, for institutionspladser, for bedre barselsorlov og for Uge ret til uddannelse. Sådanne kampe retter sig imod ekstraundertrykkelsen af kvinderne.

En del af sådanne krav kan ikke ses som isolerede kvindekrav, men må ses som en del af kampen på arbejdspladserne og uddannelsesstederne.

KAP mener, at der bør sættes ind ved problemets rod, nemlig de forhold der gør, at kvinderne er uligestillet. Dvs. den dårligere uddannelse, institutionsproblemerne, dobbeltarbejdet, og den ideologiske undertrykkelse. Disse ting ændres ikke ved *formelle* ordninger, som f.eks. *kønsvotering*, der går ud på, at der skal være et bestemt forhold mellem antallet af mænd og kvinder i politiske organer, på uddannelsesområdet og på arbejdspladserne, uanset kvalifikationer. Altså at kvinder foretrakkes frem for mænd, fordi de er kvinder, og i sjældne tilfælde omvendt.

KAP vender sig også imod den borgerlige kvindebevægelses syn på ligestilling, hvor krav om beskyttelse af kvinder i forbindelse med f.eks. moderskab og natarbejde afvises med den begrundelse, at det vil stille kvinden ulige med manden! Og hvor det f.eks. findes urimeligt, at gravide kvinder i en periode med arbejdsløshed får det privilegium ikke at kunne fyres.

KAP arbejder med kvindepolitiske krav og kampe bl. a. inden for det faglige område, inden for det uddannelsespolitiske område og inden for Rødstrømpebevægelsen og andre progressive kvindegrupper.

I disse kampe vender KAP sig imod opfattelser, der vil gøre manden og kapitalismen til to alen ud af et stykke og en fælles fjende for kvindernes kamp. Kvindekampen skal netop styrke enheden i arbejderklassen og ikke styrke splittelsen.

KAP kræver *lige adgang til alt arbejde* for såvel mænd som kvinder. Idag fastholdes uligestillingen gennem opdeling i særligt mande- og kvindearbejde og særlige mande- og kvindefag. Med denne opdeling får kvinderne generelt det dårligste og det dårligst betalte arbejde. Rene kvindearbejdspladser hører ofte til lavtlønsområdet.

Ligelønnen blev formelt indført ved overenskomsten i 1973, men den omgås ved jobvurderinger og personlige tillæg. Derfor kæmper KAP for *reel Ugeløn* gennem hævelse af mindstelønnen, samme akkordsatser, samme tillæg og nej til job-vurdering. Desuden kæmper KAP for lige adgang

til alle uddannelser, og for ret til faglige møder i arbejdstiden, så ingen hindres i at være med, fordi de skal hente børn.

Inden for mange traditionelle kvindefag er deltidsarbejdet udbredt. Det sikrer arbejdsgiverne en mere effektiv udnyttelse af arbejdskraften, fordi pauser ofte er beskåret eller helt væk, og fordi tempoet er skruet i vejret.

KAP kræver derfor, at deltidsarbejde ikke fører til ekstra-udbytning af arbejderklassen. På længere sigt vender KAP sig imod deltidsarbejde og kæmper i stedet for nedsat arbejdstid med fuld lønkomensation for både mænd og kvinder. Hermed skabes også betingelserne for en mere lige arbejdsfordeling i hjemmet, hvor deltidsarbejde for kvinder ofte lægger op til, at kvinden fortsat alene har ansvaret for reproduktionen i hjemmet, og dermed altså fastholder uligestillingen.

Selvom det ikke er tilladt at fyre kvinder på grund af graviditet, bruges graviditet stadig som begrundelse for at afskære kvinderne fra arbejdsmarkedet. KAP kæmper mod fyringer som følge af graviditet og mod karantæne og udsmidning af A-kassen på grund af børnepasningsvanskelig-heder. KAP kæmper ikke kun for kvindernes ret til at komme i arbejde igen efter endt barsel, men også for en bedre og udvidet barselsorlov.

KAP kræver fire måneders obligatorisk barselsorlov uden løntab, samt at nødvendigt sygefravær i forbindelse med graviditet ikke fratrækkes barselsorloven.

Desuden kæmper KAP for en måneders barselsorlov til mænd, så de kan aflaste kvinderne efter fødslen, og så der kan skabes betingelser for en mere lige arbejdsdeling. Desuden kæmper KAP for, at enlige mødre får ret til en måneders vederlagsfri hjemmehjælp efter fødslen. Foruden en sådan forbedret barselsorlov kæmper KAP imod nedskæringer på daginstitutionsområdet og på længere sigt for flere, bedre og gratis daginstitutioner.

På uddannelsesområdet kæmper KAP for fuld udbetaling af barselspenge og SU, så man får økonomisk mulighed for at få børn, mens man studerer. KAP kræver også dispensation fra mødepligt, så man ikke sættes væsentligt tilbage i uddannelsesforløbet på grund af barsel.

Det må være op til den enkelte kvinde at bestemme, om hun vil og i givet fald *hvornår* hun vil have børn. Derfor rejser KAP krav om gratis prævention, vel at mærke prævention uden bivirkninger, hvilket kræver en øget forskning på dette område.

Men kvindeundertrykkelsen viser sig også på det ideologiske område og over for kvinden som seksualobjekt, hvor kapitalen søger at udbytte og undertrykke kvinderne. Derfor bekæmper KAP pornografi og den kvindeundertrykkende ideologi i medier, reklame og undervisning. Et særligt ekstremt eksempel på udbytning af kvindekroppen

er prostitutionen. Den kan under kapitalismen ikke afskaffes, men kun begrænses. KAP kæmper herfor og for, at der gribes ind over for prostitutionens bagmænd.

**For ligestilling af mænd og kvinder!*

**Lige adgang til alt arbejde og alle uddannelser!*

**Nej til kønsdiskriminerende jobvurderinger - for reel ligeløn!*

**Nej til fyringer under graviditet!*

**Nej til karantæne på grund af mangel på institutionspladser!*

**Dagpenge i tilfælde af abort og fravær ved barns sygdom!*

**Nej til nedskæringer på daginstitutionsområdet!*

**Fire måneders obligatorisk barselsorlov til kvinden uden løntab - en måneds orlov til manden uden løntab!*

**For gratis og bivirkningsfri prævention til begge køn!*

**Bekæmp pornografi og kvindeundertrykkende ideologi i medier, reklame og undervisning!*

**Bekæmp prostitutionen!*

11. Forsvar de uddannelsessøgendes studie- og levevilkår — forsvar metodefriheden! For uddannelsesløn!

Det store flertal af de uddannelsessøgende tilhører idag arbejderklassen og ender som lønarbejdere efter uddannelsen. De kommer fra arbejderklassen, og de ender med at sælge deres arbejdskraft til private, statslige og kommunale arbejdsgivere. De hører til de grupper, der er hårdest ramt af krisen. De uddannelsessøgende udsættes konstant for omfattende angreb på deres levevilkår, studieforhold og demokratiske rettigheder og forsøges politisk disciplineret på alle måder.

Baggrunden for denne situation er, at der efter 2. Verdenskrig opstod et øget behov for en veluddannet arbejdskraft med kapitalismens hurtige udvikling. Derfor pumpede staten masser af kapital ind i uddannelsessystemet, og antallet af uddannelsessøgende steg voldsomt. Idag er ca. 275.000 unge under uddannelse udover folkeskolen.

Men uddannelsessystemet var i starten ikke tilpasset den monopolkapitalistiske udvikling. Uddannelseseksplosionen var ukontrolleret, og borgerskabet fik derfor behov for planlægning og stram styring. Socialdemokratiet formåede at udnytte de uddannelsessøgendes kamp mod det forældede professorvælde til at indføre et centraliseret og effektivt system af statslige råd, udvalg og nævn, der på overfladen kan se demokratiske ud, men som er dele af det borgerlige statsapparat, der hermed sikrer sig større statslig kontrol og styring end tidligere.

Hermed var grunden lagt til indgriben over for de andre resultater af uddannelseseksplosionen: Overproduktion af langvarigt uddannede i forhold til erhvervslivets og statsapparatets behov og i forhold til omkostningerne ved uddannelsen,

manglende faglig tilpasning til erhvervslivets og statsapparatets krav.

Derfor lagde staten en række planer, der skal tilpasse og omstrukturere uddannelsessystemet. Der kom PP-1, PP-2 og H-planen, som står for at gøre studierne kortere, effektivisere studietiden, registrere de studerende, regulere adgangen til uddannelse efter arbejdsmarkedets øjeblikkelige behov og for opdeling af studierne i små »moduler« med eksamen 6 gange om året. Disse planer er godt på vej til at blive gennemført.

Sidste skud på stemmen er U90, der er en j>lan for alle uddannelser frem til 90'erne. I lighed med de andre områder i samfundet er der inden for uddannelsessektoren sket et øget samarbejde mellem staten, toppen inden for fagbevægelsen og arbejdsgiverorganisationerne. U90 er et resultat af dette samarbejde, hvor Socialdemokratiet har været den drivende kraft.

U90 er planen og det politiske og ideologiske grundlag for et effektivt og fleksibelt uddannelsessystem, der løbende kan tilpasses den ustabile samfundsudvikling, som krisetilstandene medfører. U90 er redskabet til at bringe uddannelsessystemet i overensstemmelse med den samlede samfundsudvikling i retning af det korporativistiske samfund.

De uddannelsessøgendes forskellige kampe må forbindes med kampen mod U90 og borgerskabets samlede krisepolitik.

Aktuelt betyder krisens gennemslag og uddybning, at øjeblikkelige besparelser er altafgørende i statens uddannelsespolitik. Det betyder daglig effektivisering og øget arbejdspress, yderligere adgangs begrænsning,

stramning af eksamenskra-

vene, disciplinering,, registrering og opsplitning af studierne, nedkortning af studietiden og udhuling af studiestøtten, så stadigt flere tvinges ud i arbejdsløshed. Og statens planer bebuder en konstant forværring på alle områder.

KAP arbejder for at rejse de uddannelsessøgende til forsvarskamp over for alle disse angreb. I centrum for denne kamp står for øjeblikket kampen for højere uddannelsesstøtte, SU. KAP har i DSF — Danske Studerendes Fællesråd — taget initiativ til at gøre kravet om et rådighedsbeløb på 30.000 kr. til det nærmeste mål i kampen for bedre SU. Dette krav må kæmpes igennem i hård kamp mod staten og den socialdemokratiske administration. Det kræver, at de uddannelsessøgende på linie med resten af arbejderklassen tager strejkevåbnet i brug, det vil på uddannelsesområdet sige undervisnings- og eksamensboycot. Arbejdet med at samle det store flertal af de uddannelsessøgende for denne kamp må styrkes gennem oprettelsen af SU-grupper på uddannelsesstederne, hvori alle, der vil kæmpe, må gå ind og derved styrke de lokale råd og organisationerne på landsplan. På længere sigt kæmper KAP for uddannelsesløn.

KAP kæmper på længere sigt for bedre og aktuelt for at forsvare studieforholdene. Det er i dag kampen mod registrering, studietidsforkortelser, eksamensstramninger og mod øgede holdstørrelser, der står på dagsordenen. En vigtig kamp må her føres mod nedskæringerne i uddannelsesbudgetterne, hvor staten må tvinges til at give merbevillinger.

KAP kæmper for metodefrihed i studierne, mod politisk disciplinering og angreb på de demokratiske rettigheder. KAP kæmper endvidere for at vinde så mange som muligt for at studere ud fra arbejderklassens standpunkt, og KAP kæmper imod det borgerlige indhold i studierne. Gennem at rejse brede diskussioner på de enkelte fag kan marxismen få de bedste muligheder for at vinde frem ved at bevise sin overlegenhed i forhold til de borgerlige ideologier. KAP arbejder for at udvikle den marxistiske videnskab i kamp mod det borgerlige indhold i studierne. KAP støtter det fagkritiske arbejde, som bl.a. har fundet udtryk i

en række rapporter om arbejdsmiljø, sundhedsproblemer og lignende, som f.eks. *Bryggeri-rapporten, Asfaltrapporten m.fl.*

Men samtidig anser KAP det for en illusion at forsøge at skabe »rene, røde« universiteter i et kapitalistisk samfund. Og den indholdsmæssige kamp er forbundet med den materielle kamp. Uden den udhules betingelserne for overhovedet at føre den indholdsmæssige kamp. I kampen for sine interesser på alle disse områder må de uddannelsessøgende udvikle både de lokale råd og de landsdækkende organisationer til demokratiske kamporganisationer. En hæmsko er det her, at de uddannelsessøgende generelt har en lav bevidsthed om det nødvendige i at være organiseret. Til gengæld er betingelserne idag gunstige derved, at de uddannelsessøgendes organisationer ikke er blevet underlagt Hovedaftale eller arbejdsretslige regler, og derved, at der ikke findes et udviklet bureaukratlag i organisationerne.

KAP kæmper for, at de uddannelsessøgende gennem at udvikle disse organisationer går aktivt ind i den samlede nationale og internationale klassekamp og ikke begrænser sig til snævert uddannelsesmæssige forhold, men styrker solidariteten med andre dele af arbejderklassens kamp ud fra linien om enhed arbejdende-arbejdsløse — uddannelsessøgende, og også rejser udenrigspolitiske spørgsmål.

**Forsvar de uddannelsessøgendes levevilkår og studieforhold!*

**30.000kr. i SU!*

**For uddannelsesløn!*

**Nej til nedskæringer, registrering, studietids-forkortelser og eksamensstramninger!*

**For metodefrihed i studierne - nej til politisk disciplinering!*

**Bekæmp U-90!*

**Bekæmp den borgerlige ideologi i studierne - styrk udviklingen af arbejderklassens marxistiske videnskab!*

**Styrk de uddannelsessøgendes organisationer!*

**Enhed arbejdende-arbejdsløse — uddannelsessøgende!*

12. Til kamp for arbejderungdommes levevilkår!

Den altovervejende del af ungdommen tilhører arbejderklassen. Arbejderungdommen er særlig undertrykt, fordi den har et dårligt erfaringsgrundlag og ofte er dårligt organiseret, og fordi

kapitalisterne spiller på modsætningen mellem arbejderklassens generationer.

De unge spilles som uorganiserede løntrykkere ud imod den ældre, organiserede og mere erfarne

del af arbejderklassen, og omvendt tvinges de ældre i fagforeningerne og familien ud i at administrere undertrykkelsen af de unge.

Arbejderungdommen tvinges til på et meget tidligt tidspunkt i deres liv at sælge deres arbejdskraft. Mange kan, når de kommer ud fra skolen, ikke optages i nogen A-kasse, fordi de skal være i arbejde først for at blive optaget. De har heller ikke mulighed for at få hjælp på bistanfskon-torerne. Derfor tvinges de til under indtryk af ungdomsarbejdsløsheden enten at belaste deres forældres økonomi eller at tage arbejde til meget lave lønninger. Mange er underbetalte, dvs. at de arbejder for en løn, der ligger under, hvad der er fastsat i overenskomsten, og selv den overenskomstmæssige løn for ungarbejdere ligger ofte uhyggeligt langt under den voksnes mindstebetaling.

Med fjernelsen af børnetilskuddene og med de stigende ungdomsudgifter tilskynder mange forældre deres børn til at tage arbejde, fordi det er et nødvendigt tilskud til familiens økonomi. Arbejderungdommen er umyndiggjort og retsløs og nyder ikke de samme demokratiske rettigheder som voksne arbejdere.

I krisetider rammes ungdommen særligt hårdt. Levevilkårene forringes, uddannelsesmulighederne forringes, og ungdomsarbejdsløsheden stiger. De arbejdsløse ungarbejdere står langt tilbage i arbejdsløshedskøen.

Blandt de unge er det ofte de unge kvinder, der rammes særlig hårdt. Og samtidig forsøger borgerskabet at presse dem ud af arbejdsmarkedet. De unges boligvilkår forringes yderligere, bl.a. gennem huslejstigninger i kollegiebyggeriet. Der bliver bygget alt for få ungdomsboliger, og de bliver i for ringe grad integreret i den øvrige boligmasse. Også de unges fritidsmuligheder forringes. F.eks. er flere ungdomsklubber og kulturhuse blevet lukket indenfor de sidste par år. Og sporten professionaliseres, således at konkurrencen vinder frem. Resultatet af arbejdsløsheden og de manglende fritidsudfoldelsesmuligheder er ofte kriminalitet, som forværrer de unges fremtidsmuligheder yderligere.

Samtidig forstærkes borgerskabets reaktionære ideologiske offensiv overfor ungdommen.

Lærlingene har ofte en meget dårlig stilling i fagforeningerne. De har mange steder ikke ret til at danne selvstændige lærlingeklubber i tilknytning til LLO, og nogle steder er de endnu ikke fulde medlemmer af fagforeningerne, dvs. at de f.eks. ikke har stemmeret. Derfor må arbejderungdommen selvstændigt organisere sig til kamp og samtidig kæmpe sammen med den øvrige del af arbejderklassen og støtte dens kamp. Der må udvikles et kampfællesskab mellem lærling og svend og mellem ungarbejder og voksenarbejder. De to generationer har fælles

interesser i kampen mod kapitalen. Hvis ungdommens selvstændige

økonomiske stilling forbedres, så det økonomiske ansvar ikke påhviler forældrene, mindskes modsætningen mellem generationerne, arbejderklassens samlede stilling bliver forbedret, og der bliver skabt et materielt grundlag for en forbedring af de unges retslige stilling.

KAP kæmper på lærlingeområdet på langt sigt for lærlingeløn svarende til fagets mindsteløn for voksne, og dermed altså imod den nuværende lærlingeoverenskomster. Desuden kæmper KAP for at få lønnen tilbage på EFG-basisåret og for arbejdsløshedsunderstøttelse svarende til de voksne. KAP kæmper imod adgangsbegrænsning, for flere lærlingepladser, for praktikpladser til alle EFG-lærlinge og for flere arbejdspladser til unge. På længere sigt arbejder KAP for at kontrollen med den faglige uddannelse må varetages af fagforeningerne — og ikke af samarbejdsorganisation mellem stat, kapital og fagforbund. KAP kæmper for lærlingenes ret til at danne lærlingeafdelinger i deres fagforeninger og for at styrke deres selvstændighed. Endvidere kæmper KAP for en boykot af LO's ungdomsarbejde og for at forsvare de tværfaglige organisationer. Faglig Ungdom-afdelingerne og LLO. Det er i dag en hovedopgave at styrke lærlingeafdelingerne og opbygge lærlingeklubber på arbejdspladser og tekniske skoler, og på længere sigt må der kæmpes for at gøre lærlingeafdelingerne og Faglig Ungdom og LLO til kamporganisationer! Blandt kursusstuderende og gymnasiaster inden for LAK og DGS og blandt skoleelever inden for LOE kæmper KAP for at få de 16-17 årige ind under Statens Uddannelsesstøtte. KAP kæmper specielt her for lavere klassekvotienter, for flere skoler og for afskaffelse af mødepligt på kurserne.

KAP kæmper mod den øgede politiske disciplinering, de indholdsmæssige stramninger i undervisningen og eksamensræset, og KAP kæmper imod adgangsbegrænsningen.

Blandt de værnepligtige kæmper KAP for ligestilling mellem soldater og civile, for fuld soldaterløn, for 40 timers arbejdsuge, for soldaternes demokratiske rettigheder og imod registreringer.

Endvidere kæmper KAP for demokratiske rettigheder svarende til de voksne, herunder fuldt medlemskab af fagforeninger og andre organisationer, strejkeret for lærlinge og civile rettigheder for soldater.

KAP kæmper for flere og billigere ungdomsboliger og for flere fritidstilbud i sportsklubber, fritidsklubber og lignende. KAP vender sig i denne forbindelse mod professionaliseringen af idrætten, som fører til, at mulighederne for masseidrætten ødelægges.

Endelig kæmper KAP imod den massive borgerlige ideologiske påvirkning, som unge konstant udsættes for gennem f.eks. moderæset og gennem åbent reaktionære eller intetsigende og passiverende kultur- og fritidstilbud. Denne påvirkning

forhindrer arbejderungdommen i at tage kampen for deres levevilkår op.

**For flere arbejdspladser og lære- og praktikpladser til unge. For igangsættelse af offentlige arbejdspladser til unge. For bedre arbejdsvilkår for unge. For 40 timers arbejdsuge for soldater!*

** For flere uddannelsespladser til unge. Mod adgangsbegrænsning. Mod politisk disciplinering og eget arbejdspress. For lavere klassekvotienter. Praktikpladser til alle EFG-lærlinge. Bekæmp borgerskabets indoktrinering i undervisningen.*

**Fagets mindsteløn til lærlinge. Lønnen tilbage på EFG-basisåret. Fuld understøttelse ved arbejdsløshed. Lige løn for lige arbejde. SU til de 16-17 årige. For et rådighedsbeløb på 30.000 i SU. Fuld soldaterløn!*

**For flere ungdomsboliger. For integrering af ungdomsboliger i boligmassen. Mod huslejstigninger i kollegier og ungdomsboliger. For billigere og bedre ungdomsboliger!*

**For fuldt medlemskab af fagforeningerne.*

Dan selvstændige lærlingeklubber og -afdelinger. Forsvar Faglig Ungdom og LLO, boykot LO's ungdomsarbejde. For strejkeret til lærlinge. For civile rettigheder til soldater. Unge skal direkte kunne optages i A-kasserne!

**For flere fritidstilbud for unge. Mod nedlæggelse af fritids- og ungdomsklubber. Mod professionalisering af sporten!*

**For ligestilling mellem unge mænd og kvinder. For ligeløn. Mod diskriminering af unge kvinder. Mod kønskvotering. Mod ideologisk undertrykkelse af unge kvinder. Mod prostitution og vold!*

**Gør ungdommens masseorganisationer til effektive redskaber i kampen for de unges vilkår. Gør dem til kamporganisationer!*

**Mod borgerskabets ideologiske offensiv overfor de unge!*

**Enhed mellem arbejderungdommen og resten af arbejderklassen. Mod borgerskabets splittelsespolitik!*

13. Enhed mellem fremmedarbejdere og danske arbejdere!

I den kapitalistiske verden tages der ikke hensyn til arbejdernes hjemsted eller hjemland. De er tvunget til at følge kapitalens dispositioner og tage arbejde der, hvor der er arbejde at få. Med Danmarks indlemmelse i EF er arbejdskraftens frie bevægelighed øget.

Danmark har fået et stort antal fremmedarbejdere. Af kapitalen søges fremmedarbejderne brugt som billig arbejdskraft til at udføre det dårligste arbejde og som løntrykkere og skruebrækkere. Samtidig bydes de som regel elendige bolig-mæssige og sociale forhold. Det er almindeligt, at fremmedarbejdere på grund af manglende mestring af det danske sprog ikke engang bliver oplyst om gældende sociale bestemmelser i stats- og kommuneadministration. Og bolig-hajer tjener ofte tykt på tårnhøje huslejer på usle boliger.

Samtidig opmuntrer og spiller kapitalen på rascisme og fremmedhad for på den måde at hæmme en fælles kamp mellem fremmedarbejdere og danske arbejdere og for at aflede danske arbejderes utilfredshed med forskellige sider ved det kapitalistiske danske samfund.

KAP kæmper for solidaritet mellem fremmedarbejderne og danske arbejdere. Det må ske gennem at støtte fremmedarbejdernes kamp for forbedret retssikkerhed og for øvrige demokratiske rettigheder, for fuld oplysning om lovgivningen og for forbedrede levevilkår. Denne kamp må samtidig føres i en fælles faglig organisering med danske arbejdere, fælles organisering i boligområderne og på alle andre områder. Fremmedarbejderne må sikres fuld ligestilling med danskerne på alle samfundslivets områder, og der må tages særlige hensyn til deres uddannelsesmæssige og kulturelle interesser.

**Enhed mellem fremmedarbejdere og danske arbejdere!*

**Bekæmp racisme!*

**Forbedring af fremmedarbejdernes retssikkerhed!*

**Fuld ligestilling mellem danskere og fremmedarbejdere på alle områder!*

**Forsvar fremmedarbejdernes særlige uddannelsesmæssige og kulturelle interesser!*

14. Forsvar de demokratiske rettigheder!

Borgerskabet og dets stat ynder at fremstille de borgerlige demokratiske rettigheder som et bevis på, at der ikke eksisterer nogen undertrykkelse. Men de demokratiske rettigheder er ikke noget, arbejderklassen har fået foræret, men noget, som arbejderklassen har tilkæmpet sig gennem hård kamp, og som arbejderklassen må kæmpe for at bevare. Politiske og faglige friheder, ytringsfrihed og strejkevåben er alt sammen ting, som borgerskabet kun tåler så længe, deres magt ikke trues eller undergraves for alvor. Men de søges konstant beskåret.

For at kunne gennemføre krisepolitikken forstærker borgerskabet angrebene på de demokratiske rettigheder på en lang række områder. De udhules skjult, og de angribes åbent. Det sker i et forsøg på at stække og kriminalisere arbejderklassens muligheder for at forsvare sig mod angrebet på løn- og arbejdsforholdene, og det sker i et forsøg på at disciplinere arbejderklassen og tvinge den til at tie med kritik og protest. Disse angreb viser atter engang, at det borgerlige demokrati kun er en skal over de virkelige magtforhold i Danmark, hvor det er borgerskabets diktatur, der råder gennem borgerskabets økonomiske og politiske magt og dets statsapparat.

Strejkeretten er blevet udhulet. Ved hjælp af det fagretslige system kan strejker dømmes »ulovlige« og de strejkende pålægges bod. Under benzinafførernes strejke i efteråret 1976 udarbejdede Socialdemokratiet og de øvrige augustforligs-partier et forslag til åben kriminalisering af strejker. Af frygt for reaktionerne blev det dog kun til en indirekte kriminalisering i en afdæmpet form i samme års decemberforlig, det såkaldte »stop-forlig«, som i stedet for at gøre strejker »ulovlige« i strafferetslig forstand gjorde alle aftaler om lønforhøjelser ugyldige og gav bøder til »eftergivende« arbejdsgivere.

Blokadecirkulæret er et andet eksempel på kriminaliseringen af arbejderklassens kampmidler. De fysiske blokader har vist sig at være et effektivt våben, og derfor søges det knægtet.

På arbejdspladserne forsøger både de private, de statslige og de kommunale arbejdsgivere at give de ansatte mundkurv på og udrense fagligt og politisk aktive gennem politiske fyringer, sortlistning og berufsverbot. Det forløbne år har vist, at berufsverbot ikke er et særlig tysk fænomen. Disse overgreb har ofte været foretaget i forståelse og samarbejde med fagtoppen. Metalarbejderforbundets nye love,

hvorefter bestyrelsen selv kan ekskludere medlemmer, er et eksempel på fagtoppens angreb på demokratiet.

På alle samfundslivets områder sætter stats-

magten ind med forsøg på at knægte ytringsfriheden. I radio og TV forsøges kritiske og progressive synspunkter holdt ude gennem direkte censur eller gennem fyringstrusler med selvcensur som resultat. I folkeskolen og i hele uddannelsessektoren såvel som på andre områder sættes der gennem hysteriske kampanjer mod »venstreorienteret indoktrinering« ind med politisk disciplinering og angreb på metodefriheden, med indskrænkning i lærernes muligheder for at undervise.

Socialdemokratiets såkaldte »reform« af retsplejeloven er inden for et enkelt område et eksempel på stramning af retstilstandene. En række af de groveste ting i forslaget hertil blev pillet ud som følge af befolkningens modstand, men resultatet indebærer alligevel, at det i større omfang er muligt at skille sig af med forsvarsadvokater i bestemte situationer, og at muligheden for at vælge forsvarer er blevet droppet.

Den stadig mere omfattende CPR-registrering på flere og flere af samfundslivets områder er et andet eksempel på hvorledes mulighederne for kontrol med befolkningen øges.

Og fortsat udfører politiets og forsvarets efterretningstjenester og Hjemmeværnet deres kloakrotte-arbejde med overvågning og registrering af revolutionære og andre progressive. Det sker i et samarbejde med hel- og halvbrune »private« højreekstremistiske organisationer. Også LO har sin egen efterretningsvirksomhed, fagforbundsstoppene foretager i stor udstrækning sortlistning af fagligt aktive.

De stadige overgreb på de demokratiske rettigheder er en nedbrydning af det borgerlige demokrati. Hvis borgerskabets magt for alvor trues, vil det sætte ind med det åbne fascistiske diktatur. Det vil gribe til forbud mod det revolutionære parti, og det vil knuse arbejderklassens organisationer. Den øgede korporativistiske udvikling, hvor stat, kapital og fagbevægelse smelter mere og mere sammen, og hvor fagbevægelsen søges anvendt som et redskab for indkomspolitikken vendt imod arbejderklassen, er udtryk for en udvikling i denne retning. Det er især Socialdemokratiet, som bl.a. gennem sine drømme om ØD er foregangspartiet for en sådan politik.

Disse anslag mod de demokratiske rettigheder kan kun slås tilbage ved at mobilisere bredt til forsvar for de demokratiske rettigheder. Eksemplerne fra demokratiske kampe såsom sagen om udvisningen af mexicaneren Jaime Martinez og senest en række arbejder- og beboergrupperes samarbejde mod kriminalisering af blokadevåbnet

viser, at det er muligt og rigtigt at samle bredt i sådanne kampe.

KAP opfordrer til bred samling i forsvaret af de demokratiske rettigheder og i kampen mod de fascistiske tendenser. Denne samling kan i visse sammenhænge endog omfatte dele af borgerskabet. Denne forsvarskamp, som antager mange former, har afgørende betydning for arbejderklassens kampmuligheder.

**Forsvar de demokratiske rettigheder •
bekæmp den tiltagende fascisme!*

**Forsvar strejke- og blokaderetten!*

**Nej til politiske fyringer, sortlistning og
berufsverbot!*

**Forsvar ytringsfriheden og metodefriheden -
nej til politisk disciplinering!*

**Bekæmp stramminger i retsplejeloven - forsvar
udlændingenes retssikkerhed!*

15. Hvad vil KAP i folketinget?

KAP blev ikke stiftet som en *vælgerforening* med henblik på folketingsarbejde. KAP er blevet stiftet for at tage del i kampen på alle samfundslivets områder og for at mobilisere arbejderklassen til den socialistiske revolution i Danmark. Dette sker ikke gennem en afstemning i Folketinget. Men ved at mobilisere arbejderklassens flertal til kamp mod det kapitalistiske system og dets statsmagt. Folketinget er en del af denne statsmagt.

Hvorfor vil KAP da stille op til folketingsvalg? Hvad vil KAP i Folketinget? Offentlighedens og arbejderklassens interesser samler sig i høj grad om, hvad der foregår i Folketinget. Lovene vedtages her. Presse, radio og TV følger, hvad der sker i Folketinget. Folketinget fungerer formelt som det politiske centrum. KAP har ikke nogen illusioner om Folketinget. KAP er sig bevidst, at Folketinget ikke er udtryk for virkelig folkelig indflydelse. Men det har stor betydning at deltage i folketingsvalg og at sidde i Folketinget. Det giver partiet mulighed for at lægge sine synspunkter frem for en større offentlighed. KAP's politik vil nå langt bredere ud i arbejderklassen. Partiets politik vil blive yderligere markeret i forhold til de andre politiske partiers synspunkter. Det fremmer debatten om partiets politik i arbejderklassen.

Desuden kan KAP vægte sit arbejde i Folketinget og forbinde det med kampe, der foregår i samfundet. Arbejderklassen kan også under kapitalismen kæmpe forbedringer igennem på delområder, hvis der mobiliseres og kæmpes for det, og et revolutionært parti kan supplere disse kampe med forespørgsler, debatter, forslag og afsløringer i Folketinget. Såfremt der er tilstrækkelig mobilisering bag kravene i arbejderklassen, vil sådanne krav også kunne gennemføres på enkelte områder, hvor det ikke betyder et opgør med kapitalismen. På den måde vil KAP bruge Folketinget som en talerstol for arbejderklassens kamp mod borgerskabet ude i samfundet på klassekampens forskellige afsnit, og KAP vil samtidig fremføre krav, der på basis af en mobilisering i arbejderklassen kan

kæmpes igennem. Det betyder ikke, at KAP af den grund skifter vægten i sit arbejde fra deltagelse i klassekampen blandt arbejderklassen ude i samfundet til deltagelsen i folketingsarbejdet. Tværtimod kan folketingsarbejdet kun blive et supplement til denne kamp. Men gennem den generelt store opmærksomhed i arbejderklassen om, hvad der foregår i Folketinget, vil partiets folketingsarbejde kunne virke tilbage og styrke eller opbygge en mobilisering omkring kampspørgsmål af vigtighed for arbejderklassen.

Folketingsarbejdet rummer mange farer. Der findes mange historiske erfaringer om, hvordan kommunister har sat sig til rette i parlamentsalene og er endt med at gøre det parlamentariske arbejde til det vigtigste og siden har givet køb på opfattelsen af parlamentet som en del af den borgerlige stat for at kunne åbne op for teorier om fredelig overgang til socialismen via stemmesedlen.

KAP afviser og bekæmper enhver forestilling om, at Folketinget kan anvendes som et redskab til indførelsen af socialismen. Den borgerligt demokratiske valgret og det borgerligt demokratiske parlament får af borgerskabet kun lov til at eksistere, så længe parlamentarismen ikke truer dets magt, men tværtimod skaber illusioner om at alle har lige, demokratisk indflydelse på beslutningerne i samfundet. Folketinget er et redskab for den herskende klasse, og KAP understreger, at revolutionære kun kan anvende Folketinget som talerstol og til at presse delforbedringer igennem på grundlag af arbejderklassens massemobilisering.

KAP's arbejde i Folketinget vil *alene* være dikteret af, hvordan arbejderklassens positioner kan forrykkes, så det tjener arbejderklassen. KAP vil arbejde for alle de delforbedringer ideologisk, politisk og økonomisk, som fremmer socialismens sag.

Vi vil naturligvis gerne se dele af vores politik gennemført, selv om det ikke betyder, at arbejder-

klassen tiltvinger sig magten i samfundet. Men reformerne, vi vil støtte og fremme, må bidrage til at bringe socialismen nærmere. Vores støtte eller forkastelse af forslag i Folketinget er således nøje forbundet med en samlet vurdering af klassekampens udvikling, styrkeforholdet mellem klasserne osv.

KAP ser det således ikke som sin opgave at pege på den ene eller den anden til at administrere undertrykkelsen af den danske arbejderklasse. Vi afviser det reformistiske synspunkt, at det er nødvendigt at acceptere »et mindre onde«.

Krisepolitikken er et produkt af den kapitalistiske krise, og dens hårdhed og udseende vil afspejle det aktuelle styrkeforhold mellem arbejderklassen og borgerskabet.

Med Socialdemokratiet ved roret — alene, sammen med åbent borgerlige partier eller assisteret af SF, DKP og VS — vil dette styrkeforhold ikke påvirkes positivt for arbejderklassen. Tværtimod har netop Socialdemokratiet det bedste greb om arbejderklassen gennem sin indflydelse i fagbevægelsen og kan få krisepolitikken til at glide

ned ved at benytte fagbevægelsen som instrument. Og en eventuel deltagelse af et eller flere venstrefløj spartier i en regering vil kun betyde et yderligere alibi for Socialdemokratiet over for arbejderklassen.

Teorier om, at en socialdemokratisk regering er mere modtagelig over for pres fra arbejderklassen er falsk. Det væsentligste ved Socialdemokratiets forhold til arbejderklassen er ikke påvirkelighed, men det modsatte. Socialdemokratiet har en større evne til at udøve et pres mod arbejderklassen. Den socialdemokratiske regering har forlængst bevist, at den er den dygtigste administrator af kapitalismen, og den er gået i spidsen for og har taget initiativ til en lang række angreb på arbejderklassen.

Af disse grunde vil KAP ikke anbefale en socialdemokratisk regering frem for en åbent borgerlig. Og KAP vil ikke betænke sig på ved en stemmeafgivning om et forslag, der forbedrer arbejderklassens stilling, at vælte en regering — den være sig socialdemokratisk eller åbent borgerlig.

C
o
p
y
r
i
g
h
t
A
r
b
e
j
d
e
r
b
e
v
æ
g
e
l
s
e
n
s
B
i
b
l
i
o
t
e
k
o
g
3
2

IV. SPØRGSMÅL OM KAP

1. Hvorfor kan venstrefløjen ikke enes?

Mange progressive og socialistisk indstillede stiller sig spørgsmålet: Hvorfor kan venstrefløjen ikke enes? Mange vil, når de hører om KAP, spørge sig selv om, hvorfor det nu er nødvendigt med endnu et parti på venstrefløjen. Har vi ikke partier nok? Det kan da ikke være dét, der kan fremme en venstredrejning af samfundet, hvad skal alle disse mundhuggerier om detaljer til, når de alligevel er enige om målet, hvorfor kan de ikke bare slutte sig sammen, osv.

Dette ønske om samling og enhed er særdeles positivt. Men det løser ikke i sig selv problemerne. For de uenigheder og splittelser, der findes blandt de partier og organisationer, der normalt regnes til venstrefløjen, er ikke kunstige eller ligegyldige. De kan ikke blot dækkes til. De er udtryk for, at der faktisk findes ret så afgørende modsætninger mellem de forskellige partiers og organisationers politik — og det gælder både de strategiske mål og den dagsaktuelle politik.

Modsætningerne og uenighederne udspringer af forskellige vurderinger af klassekampssituationen nationalt og internationalt, og til de forskellige synspunkter knytter sig også forskellige materielle interesser.

Modsætningerne fjernes ikke ved at lade som om, at de ikke er der og blot blive »enige« om en eller anden vag og sløret

formulering, der kan tolkes på forskellig måde. Det vil være pokkers til enhed. Når det kommer til konkretisering, vil det vise sig, at »enheden« ikke har noget virkeligt indhold. F.eks. kan »enhed« om en parole som »For socialisme« kun sprede forvirring, hvis den dækker over vidt forskellige opfattelser af, hvad socialisme er, og om vejen til socialisme.

Modsætningerne og skillelinierne ryddes kun væk gennem politisk kamp, hvor de forskellige opfattelser i diskussion og gennem praksis prøves mod hinanden. Det er ad den vej, enhed skabes.

I det foregående kapitel er der ikke gjort så meget ud af at afgrænse sig til, hvad andre politiske partier mener, men mere ud af at lægge frem, hvad KAP mener. Men sammenholder man det foregående kapitel med andre partiers politik, vil man opdage helt afgørende forskelle. Det gælder f.eks. spørgsmål som synet på Sovjetunionen og på Socialdemokratiet. Disse to spørgsmål er i højeste grad med til at skille KAP ud fra den øvrige venstrefløj.

I de to næste spørgsmål går vi nærmere ind på, hvad der skiller KAP fra DKP og VS. SF og Socialdemokratiet har vi i denne omgang ikke givet en særlig behandling, da disse to partier så åbenlyst og erklæret står for en reformistisk politik, der adskiller sig fra KAPs.

2. Hvad skiller KAP fra DKP?

Både KAP og DKP kalder sig selv for kommunistiske partier. Men trods det samme ord er KAP og DKP vidt forskellige

partier. KAPs syn på vejen til socialismen er grundlæggende forskellig fra DKPs ligesom opfattelsen af, hvad der er socialisme, er

grundlæggende forskellig.

Forskellen drejer sig især om synet på det borgerlige statsapparat og hermed også på Folketinget, hvor DKP følger en strategi for samarbejde med Socialdemokratiet og for hermed at nå socialismen gennem Folketinget. DKP erklærer, at det er muligt med en fredelig overgang til socialismen og taler om en »antimonopolistisk strategi«, hvorefter der skal skabes en mægtig »samfundsforandrende kraft«, som skal bane vejen for et såkaldt »antimonopolistisk demokrati«. Det er et samfund, hvor arbejderklassen ikke med magtanvendelse har styret borgerskabet — sådan som det er KAPs mål — men hvor en bred folkelig antimonopolistisk kraft angiveligt har sat den kapitalistiske penge- magt i skak, så der hverken hersker kapitalisme eller socialisme.

En sådan politisk strategi står i modsætning til virkeligheden om den kapitalistiske økonomis natur, om borgerskabet og om dets statsmagt. KAP mener, at en sådan strategi i praksis vil føre frem til et samfund, der fortsat er kapitalistisk, men blot i en endnu mere statskapitalistisk form. I dette samfund vil arbejderklassen ikke have fået magten, men være ligeså udbyttet som før, blot af et statskapitalistisk lag — sandsynligvis bl.a. af højtstående DKPembedsmænd — og ikke af private arbejdsgivere.

KAP betragter Folketinget som en del af borgerskabets statsmagt. Såfremt en revolutionær politik vinder så stor fremgang, at borgerskabets magt trues, vil borgerskabet sætte demokratiet ud af spil og gribe til magtanvendelse for at forsvare sine interesser. Det bekræftes af alle historiske erfaringer. Hvem kan tro på, at det skulle være anderledes i Danmark? Derfor kan socialismen ikke nås via stemmesedlen, og derfor er det nødvendigt at være forberedt på væbnet kamp, fordi borgerskabet vil forsvare sig med anvendelse af vold.

DKPs syn på staten fører konkret til, at DKP arbejder med kriseløsninger, der er

mulige inden for det kapitalistiske system, altså holder sig inden for den kapitalistiske økonomis egne rammer og bæreevne. Det fører til en reformistisk tankegang, hvor DKP ikke bliver i stand til at forsvare arbejderklassens interesser i det daglige heller. Og specielt inden for den faglige kamp fører DKPs syn på staten og DKPs ønske om samarbejde med Socialdemokratiet til, at kampene ofte stoppes, så snart de retter sig imod Socialdemokratiet eller staten, sådan som man f.eks. så det under de DKP-ledede sømandsstrejker.

Modsat dette ønsker KAP konsekvent at kæmpe for arbejderklassens dagsaktuelle interesser, selvom det hurtigt vil betyde en konfrontation med statsmagten og Socialdemokratiet, og selvom det vil føre til at den kapitalistiske økonomi sprænges og en samfundsomvæltning bliver sat på dagsordenen. For kun på denne måde kan levevilkårene nogensinde forsvares og den daglige kamp nogensinde udvikles til et opgør med selve det system, der er årsag til udbytningen.

Og i udenrigspolitikken er der endnu mere iøjenfaldende forskelle mellem KAP og DKP. DKP betragter Sovjet som et socialistisk land og støtter det. DKP er Sovjets talerør og lakaj i Danmark. Omvendt betragter KAP Sovjet som en aggressiv og farlig supermagt, som truer den danske nation og arbejderklasse, og som indadtil bygger på et system, hvor et nyt borgerskab har taget magten. Denne forvandling af det tidligere socialistiske samfund med en centraliseret planøkonomi har ført til et stærkt centraliseret statskapitalistisk samfund, hvor elementære demokratiske rettigheder er sat ud af kraft, og hvor stat og fagforeninger er smeltet sammen, altså tilstande, der kendetegner et fascistisk samfund. Denne forskellige vurdering af Sovjetunionen giver meget markante forskelle i vurderingen af snart sagt ethvert internationalt spørgsmål.

3. Hvad skiller KAP fra VS?

For mange kan det være svært at se forskel på VS og KAP. For begge partier påstår jo at være revolutionære og kritiserer DKP for ikke at være det. Og VS har også en holdning til borgerskabets stat og til Folketinget, som gør, at VS' politik faktisk står KAPs nærmere end noget andet partis. Men

alligevel adskiller VS og KAP sig fra hinanden på en lang række vigtige områder. Allererst er det nødvendigt at gøre opmærksom på, at VS ikke er noget ensartet og entydigt politisk parti. Tværtimod rummer det mange forskellige opfattelser. Det er en uforpligtende samling af meninger

hos folk, som orienterer sig i en revolutionær retning.

Det siddende *flertal* i VS's ledelse har udviklet en politik, som i stigende grad læner sig op ad DKP og SF og underkaster sig deres lederskab af forskellige kampe. Dette flertal har formuleret en *strategi* for enhed med denne såkaldte »venstrereformisme«, dvs. DKP og SF. Her mener KAP, at den revolutionære bevægelse i Danmark kun kan vinde fremgang i skarp kamp mod denne »venstrereformisme«, som netop vildleder og hæmmer en sådan udvikling.

VS mener ikke som KAP, at den revolutionære og den reformistiske/revisionistiske vej *ikke* kan forsones. Og enhedsstrategien med SF og især DKP i Folketinget, til kommunalvalgene, på arbejdspladserne og i fagforeningerne fører med sig, at VS får stadigt sværere ved at fastholde en revolutionær dagsaktuel politik på klassekampens forskellige områder, så længe VS vil fastholde sit samarbejde med DKP. Indirekte er VS også med til at afstive illusioner om Socialdemokratiet som arbejderparti. VS anser ikke de socialdemokratiske ledere for en del af udbytterklassen, men har gentagne gange sammen med DKP og SF appelleret til Socialdemokratiet om at »komme til fornuft« og »se til venstre«. Som om socialdemokratisk fornuft var noget andet, end den første politik.

Men VS spiller også selv en aktiv rolle i udbredelsen af reformistiske illusioner om borgerskabets stat og Folketinget. For på trods af, at VS ofte erklærer, at det ikke ønsker at administrere det kapitalistiske Danmark sammen med de øvrige politiske kræfter, så ser man alligevel, hvorledes VS påtager sig en borgmesterpost i København, hvorledes VS er med til at give en socialdemokratisk regering mandat ved at »fore-

trække« Anker Jørgensen frem for andre af kapitalens politikere. Med dette bringer VS sig ind i det parlamentariske korridorspil, hvor det for de »ansvarlige politikere« netop drejer sig om at *administrere* kapitalismen. Dette understreges af visse af VS's lovforslag i Folketinget, som er kriseløsningsforslag på kapitalens betingelser. VS gør f.eks. et stort nummer ud af, at de kan sende flere i arbejde *uden* at det skader betalingsbalancen, og de fremhæver, at forslaget er »teknisk realistisk«. Med sådanne forslag arbejder VS i virkeligheden på kapitalens betingelser og styrker illusionen om, at staten handler ud fra »fornuft« og ikke ud fra borgerskabets klasseinteresser. En revolutionær politik tager ikke udgangspunkt i borgerskabets betalingsbalance-problemer, men i arbejderklassens aktuelle styrke.

VS's manglende politiske grundlag betyder også, at orienteringen i den internationale klassekamp er katastrofal lemfældig. Tilsyneladende vender VS sig mod oprustning og imperialistisk udplyndring af Den tredje Verden. Men i virkeligheden sætter VS kikkerten for det blinde øje, når de kikker på verdenssituationen. VS vender sig kun imod »den vestlige verdens« imperialism og ænses ikke den fare, som socialimperialismen udgør overfor først og fremmest Den tredje Verden. Tværtimod kalder VS Sovjets og Cubas afrikanske eventyr for »hjælp til befrielsesbevægelser« og VS anser Warszawapagten for en »forsvarspagt mod imperialismen«. Således bliver VS i sin praktiske politik en støtte til og et skjul for den sovjetiske supermagts videre fremfærd.

Men til trods for denne fejlagtige politik og strategi hos VS's flertal ligger VSeres synspunkter rundt omkring på en række kampområder tæt på KAPs, og det muliggør enhedsarbejde med VS mange steder i konkrete sager.

4. Er KAP tilhænger af vold, kup og terrorisme?

KAP er på det skarpeste modstander af vold, kup og terrorisme, og KAP kæmper for at afskaffe disse ting. De er et produkt af den kapitalistiske og imperialistiske udbytning og undertrykkelse i verden idag, og for at afskaffe volden, kuppolitikken og terrorismen, må selve det system, som skaber disse ting, afskaffes.

Det sker ikke uden at bruge vold. For dette system giver ikke godvilligt magten fra sig, men bruger netop selv vold for at fastholde sin magt. Derfor siger KAP, at arbejderklassen og verdens folk og nationer må være forberedt på væbnet kamp for at kunne forsvare sig mod udbytning og undertrykkelse.

Og derfor siger KAP, at der er to slags vold og krig. Der findes retfærdig vold og krig, og der findes uretfærdig vold og krig. Dette hænger sammen med de modsatrettede interesser, som står over for hinanden. Når arbejderklassen og folkene griber til våben imod undertrykkelse og udbytning, fører de en retfærdig kamp. Når vold og krig føres for at fastholde og udvide undertrykkelse og udbytning, er det en uretfærdig kamp

KAP ser altså spørgsmålet om krig og vold ud fra synsvinklen om solidaritet med de undertrykte og udbyttede, ikke abstrakt ud fra forestillinger om fred og ikke-vold.

Men samtidig trækker KAP et skarpt skel mellem sådan retfærdig krig og voldsudøvelse på den ene side og al slags kuppolitik og terrorisme på den anden side. Retfærdig kamp kræver masseopbakning bag sig. Isoleret og løsrevet voldsudøvelse skaber kun reaktion.

Terrorismen er en dybt reaktionær og fascistisk bevægelse, som kaster masserne i armene på de mest reaktionære kræfter. Den har intet med retfærdig kamp eller kamp for socialisme at gøre, men hæmmer tværtimod denne kamp. Og terrorismen er ikke blot på denne måde vendt imod arbejderklassen. Den har også i stigende grad arbejderklassen som direkte offer for sine handlinger, som rammer civilbefolkningen vilkårligt.

KAP vil aldrig forsøge at skyde falske genveje gennem mindretalskup eller terroristiske handlinger, men tværtimod arbejde for tålmodigt at skabe sig opbakning i arbejderklassen.

Ligeså skadeligt det er for arbejderklassen at forlade sig på, at borgerskabet skulle give magten fredeligt fra sig uden magtudøvelse, ligeså skadeligt er det at forlade sig på kuppolitik og terrorisme.

5. Hvad er proletariatets diktatur?

»Proletariatets diktatur« er et udtryk fra den kommunistiske verdensbevægelse, som ofte er blevet misforstået. I udtrykket ligger, at proletariatet har magten og sikrer denne magt, ikke at der udøves et diktatur over proletariatet. Udtrykket er også blevet formuleret som »proletariatets demokratiske diktatur«, og heri ligger netop dets to bestanddele: Nemlig et udstrakt virkeligt demokrati for arbejderklassen og et diktatur over de gamle udbytterklasser, som forsøger at genoptage udbytningen.

Dagens kapitalistiske Danmark påstås at være et demokrati. Men det er kun en tynd skal over de virkelige magtforhold. Det er de store kapitalkoncentrationer, det er kapitalisterne, som udgør et forsvindende lille mindretal af befolkningen, som har magten. De kontrollerer økonomien og produktionen, og de beslutninger, der træffes, følger deres interesser.

På grund af disse magtforhold findes der derfor i Danmark et borgerskabets diktatur, selvom det skjules under en demokratisk maske. Et fåtal har magten over et flertal. Under proletariatets diktatur er det lige modsat. Her udøver arbejderklassens store flertal diktatur over et forsvindende mindretals forsøg på at genindføre kapitalistisk undertrykkelse og udbytning. Derfor er proletariatets diktatur et virkeligt demokrati for arbejderklassen.

Samtidig er arbejderklassen den første klasse i historien, som ikke baserer sin magt på udbytning af andre. Under socialismen, hvor arbejderklassen har magten, findes derfor betingelserne for at udvikle samfundet frem mod det klasseløse, kommunistiske samfund, hvor der ikke findes udbytning, klasser og klassekamp, og hvor proletariatets diktatur derfor har overflødiggjort sig selv.

6. Er KAP Kinas lakaj i Danmark?

DKP er Sovjets forlængede arm i Danmark, siger KAP. Men er KAP ikke præcis ligeså

meget lakaj for Kina? Og følger KAP ikke Kinas Kommunistiske parti i tykt og tyndt

og i alle kursændringer?

Kinas Kommunistiske Parti (KKP) og KAP er på alle grundlæggende punkter enige. Begge partier er en del af den internationale kommunistiske bevægelse. KAP betragter Kina som et socialistisk land, hvor arbejderklassen har magten. KAP betragter Kina som en stærk forpost i Den tredje Verdens kamp mod de to supermagter. KAP bekæmper hetzen mod Kina herhjemme, og KAP arbejder i Danmark for at udbrede venskabet mellem det kinesiske og det danske folk. Og alene denne grundlæggende enighed og solidaritet falder mange for brystet.

Men denne enighed og solidaritet betyder langt fra, at KAP er en ukritisk lakaj for Kina. Tværtimod er denne enighed og solidaritet et produkt af KAPs selvstændige og kritiske analyser af Kina og verden. Og KAP er til stadighed årvågen over for udviklingen i Kina og i verden.

Det er en meget vigtig erfaring fra den internationale kommunistiske bevægelse, og specielt fra forholdet til Sovjet, at de enkelte landes kommunistpartier baserer deres indbyrdes forhold på fuld ligeberettigelse uafhængigt af størrelse, alder og erfaringer.

Alle former for storebrortendenser må bekæmpes.

Og inden for den grundlæggende enighed og solidaritet med Kina og KKP, som KAP på baggrund af selvstændige vurderinger er nået frem til, findes der da også klare forskelle mellem KAPs og KKP's politik, som KAP på ingen måde forsøger at skjule eller opgive. Det er således ingen hemmelighed, at KAP og KKP ser forskelligt på EF og NATO, eller at KAP og KKP vurderer Jugoslaviens Kommunisters Forbund forskelligt.

Endvidere betyder det, at KAP bestemt ikke forestiller sig et socialistisk Danmark som en mekanisk overførelse af kinesiske forhold og modeller til Danmark. Tværtimod må et socialistisk Danmark udvikles i overensstemmelse med de særlige danske forhold og problemer, i overensstemmelse med det danske samfunds udviklingsgrad, selvom der vil være visse grundlæggende principper, såsom proletariatets diktatur og nedbrydningen af skellet mellem håndens og åndens arbejde og mellem land og by, som vil være de samme, simpelthen fordi de ikke udspirer af særlige og snævre nationale forhold.

7. Ønsker KAP meningstyranni?

Der går mange forestillinger om, at kommunister kæmper for, at alle skal mene det samme. I KAP tales der ofte om at udvikle en »korrekt« linie i et eller andet klassekampsspørgsmål. Og i KAP findes som organisatorisk princip den såkaldte demokratiske centralisme, hvor der efter en demokratisk diskussion handles i enighed. Betyder alt dette, at KAP ønsker meningstyranni i et socialistisk Danmark?

KAP ønsker ikke meningstyranni alene af den grund, at al udvikling og liv stivner, hvis debat og kritik undertrykkes. Tværtimod mener KAP, at en større og mere sand indsigt i virkeligheden netop udvikles gennem diskussion og kamp mellem forskellige synspunkter. Derfor er det en livsbetingelse for et socialistisk Danmark og for det kommunistiske parti, at der kan finde en fri meningsbrydning sted.

Men samtidig mener KAP, at alle opfattelser ikke bare i princippet kan være lige gode. Tværtimod vil nogle meninger udtrykke virkeligheden som den er, mens andre ikke vil gøre det. Forskellige opfattelser kan være

rigtige og forkerte set i forhold til arbejderklassens interesser og mål.

Derfor gælder det netop om gennem en bred demokratisk diskussion at udvikle de bedste, mest rigtige, nuancerede og fremadrettede synspunkter og sammenfatte dem til en ledetråd for arbejdet. Det er den eneste virkelige form for demokrati. At kunne sammenfatte synspunkterne centralt er en forudsætning for demokratiet. I modsat fald ville det resultere i anarki og spænde ben for en bevidst og fremadrettet udvikling.

Den demokratiske diskussion og opsamlingen af kritik skal tjene udviklingen af en rigtig ledelse og en fælles kurs frem mod socialismen og kommunismen. Og netop derfor er den vigtig. Uden en meningsbrydning og kontrol på alle planer i partiet og samfundet, en meningsbrydning, som især på grundplan i boligkvarterer og på arbejdspladserne inddrager et bredt flertal, vil det demokratiske grundlag for partiets ledelse smuldre, og partiet selv vil stivne og ikke evne at udvikle sig videre fremad.

8. Hvad er demokratisk centralisme?

KAP er opbygget efter den demokratiske centralismes princip. Det betyder enig handling efter demokratisk diskussion. På den måde er der tale om disciplin og centralisme. For det er en forudsætning for at nå resultater og for overhovedet nogensinde at kunne organisere arbejderklassen til at gennemføre den socialistiske revolution i Danmark.

Den fjende, vi står overfor, borgerskabet, er i høj grad en velorganiseret modstander, som har omfattende magtmidler til sin rådighed. I sådan en situation nytter det ikke at åbne op for omsiggribende individualisme, der vil kunne opløse enhver målrettet handling fra partiets side. Skal arbejderklassen og det kommunistiske parti kæmpe for sine fælles interesser, må det handle som et enigt kollektiv og ikke som en spredt vifte af anarkister. Det drejer sig ikke om den

enkeltes frigørelse på andres bekostning, men om arbejderklassens samlede frigørelse.

Men for at udvikle en rigtig orientering i klassekampen har partiet brug for selvstændige, årvågne og kritiske medlemmer, der tør åbne munden og kæmpe for deres synspunkter. I modsat fald vil partiet stivne, og dets politik vil ikke udvikles gennem kampen mellem forskellige opfattelser.

Partiet arbejder heller ikke som en lukket enhed, der er sig selv nok. Tværtimod har KAP i stigende grad åbnet op for diskussion om politikken med bredere kredse omkring partiet, så flest mulige erfaringer og synspunkter kan være med til at prøve og berige partiets politik. KAP arbejder væk fra at udvikle sig i en lukket osteklokke, adskilt fra det omgivende samfund, og henimod en åben og fri diskussion om partiets politik.

9. Arbejder KAP uærligt med hemmelighedskræmmeri og dæknavn?

Mange, der har stiftet bekendtskab med KAPere udover kontakten på arbejdspladsen eller uddannelsesstedet, har sikkert studset over de dæknavn, der f.eks. bliver anvendt på partiets sommerlejre, over den megen omtale af personer i koder, f.eks. initialer, og den varsomme omgang med navne, adresser og telefonnumre.

Dette er imidlertid ikke udtryk for et forsøg på at gøre det hele mere spændende ved at lege røvere og soldater. Det er heller ikke udtryk for uærlighed. Det er nogle simple forholdsregler, partiet tager, fordi KAP ved, at borgerskabet på trods af sin demokratiske facade giver sig af med registrering af revolutionære. Og KAP tager den borgerlige statsmagts handlinger så alvorligt, at vi forsøger at beskytte vore medlemmer, vore ledelser og vore sympati-

sører mest muligt for at sikre partiets muligheder for at virke også hvis udviklingen skærpes så meget, at KAP f.eks. illegali-seres.

Fængslingen af kommunisterne under Danmarks besættelse er herhjemme det tydeligste historiske eksempel på, at man bør tage sådanne sikkerhedsforanstaltninger alvorligt.

Disse forholdsregler er en nøgtern erkendelse af hvilken fjende, vi står overfor. I det daglige arbejde på arbejdspladser og uddannelsessteder lægger KAPere ikke skjul på, hvor de står, men træder åbent og ærligt frem med deres synspunkter og bestræber sig på at stille sig i spidsen for at forsvare arbejdskammeraternes interesser. Det er her, at KAPere skal være kendt, ikke i politiets og militærets arkiver.

10. Vil KAP ikke tage et ansvar?

Mange mener sikkert, at de krav, der findes i dette handlingsprogram, kan være meget

rigtige, at det er krav, som de fleste venstreorienterede kan stå inde for. Men at det er

lovlig let at stille sig op og råbe disse krav. Mange mener måske, at KAP fører en urealistisk politik, at KAP flot erklærer sin politik for revolutionær og så i øvrigt ikke snavser sine fine røde fingre til ved at gå på kompromisser, gå ind i den aktuelle situation og være med til at tage et ansvar.

Er dette rigtigt? Vil KAP ikke tage et ansvar? Stiller KAP sig uden for den aktuelle og realistiske kamp?

Som det fremgår af dette handlingsprogram, så har KAP ikke kun en fjern vision om den socialistiske revolution i Danmark. KAP har også en konkret politik for en lang række af samfundslivets forskellige områder. Det er en praktisk politisk udmøntning af vejen til at nå den socialistiske revolution.

Og i denne konkrete politik tager KAP i høj grad bestik af, hvor stærkt arbejderklassen står i forhold til borgerskabet, når der skal rejses krav her og nu, og når der skal stilles mere langsigtede krav, der peger frem mod socialismen.

KAP tager i sin aktuelle politik på de forskellige områder bestik af dette styrkeforhold og af, hvad der kan rejses en bred mobilisering og opinion omkring. Her søger KAP at undgå to faldgruber: Den ene er at overvurdere mulighederne og opstille en *overbudspolitik*, der er ude af trit med virkeligheden, og som vil føre til afsporing af kampen og opgiveness og afmatning, når dette misforhold viser sig i praksis. Den anden er meget snævert at se på, hvad der kan gennemføres idag uden tanke for, at mulighederne kan forbedres gennem et aktivt mobiliseringsarbejde, altså en *underbudspolitik*, hvor resultatet bliver opgiveness overfor borgerskabets politik, hvor resultatet bliver at være halehæng til f.eks. LO-toppens overenskomstkrav.

KAP bestræber sig på at opstille en jordnær og aktuel politik, der hverken giver op eller begiver sig ud på dumdristige eventyr.

I udenrigspolitikken tager KAP f.eks. netop udgangspunkt i, hvor svagt verdensrevolutionens kræfter som helhed står idag, og ikke i meget abstrakte almindeligheder om verdensrevolutionen, som har uhyre lidt med den virkelige og aktuelle verdenssitua-

tion at gøre.

I udførelsen af denne jordnære og konkrete politik er KAP ikke bange for at få snavs på de rene røde hænder. KAP arbejder for bred enhed om kravene, og KAP er — hvis det vil fremme klassekampens udvikling — parat til at indgå kompromisser. KAP er ikke tilhænger af en »alt eller intet«-politik eller tilhænger af »elendighedspolitik«, som går ud på, at jo værre forholdene bliver, jo før får vi revolutionen.

KAP vil altså gerne tage et ansvar for den dagsaktuelle kamp her og nu. Men KAP vil ikke deltage i at administrere undertrykkelsen af arbejderklassen. Hverken gennem deltagelse i regeringsarbejde i folketinget, gennem borgmesterposter eller i bestyrelserne på de enkelte virksomheder.

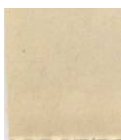
KAP slås dels for at forbedre levevilkårene her og nu på klassekampens forskellige områder og dels for at forbedre arbejderklassens udgangspunkt for at kæmpe for et socialistisk samfund. Disse to ting hænger nøje sammen.

I denne kamp vil KAP ikke lade sig binde af den kapitalistiske økonomis egen logik. KAP vil ikke lade sig binde af det kapitalistiske system. For dermed svigtes såvel en konsekvent kamp for de dagsaktuelle interesser som kampen for socialismen.

Derfor vil KAP ikke f.eks. i folketinget stille sammenhængende kriseløsningsforslag, som er beregnet som »teknisk realistiske« i forhold til den kapitalistiske økonomi, sådan som bl.a. VS har gjort det. KAP stiller i stedet krav, der svarer til det mulige i forhold til arbejderklassens styrke. Og er det muligt at kæmpe ud over, hvad det kapitalistiske system kan bære, så må det gøres.

KAP betragter medansvar for kapitalismens økonomi som classesamarbejde, der ikke tjener arbejderklassen, men derimod tjener til at bevare kapitalismen og grave klassekampen ned.

KAP mener kort sagt, at det er nødvendigt at være fri fra ansvar for den kapitalistiske økonomi for at kunne være virkelig ansvarlig over for arbejderklassens interesser. For kapitalismen står i skarp modsætning til arbejderklassens interesser.

STØT
ARBEJDE
R
PARTI **ET**
KAP
VED
FOLKETINGSS
VALG

PRIS: KR. 4,00
52-1

FORLAGET OKTOBER ISBN 87-87587-